

太子妃

บันทึก
事記
บันทึก
บันทึก

เล่ม

4

อวัหุล (玉胡蘆) : ษยน
ยุธิบ : แปล

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบ

ระยะที่ผ่านมาขุนนางในราชสำนักมักเห็นร่างสูงโปร่งขององค์ รัชทายาทที่ถูกกลอยแพยืนสง่าอยู่บนบันไดหินหยกขาวใต้ตำหนักเฟิงเทียน เสมอ กลืนอายเย็นขึ้นตันฤดูใบไม้ร่วงแผ่ซ่านในยามรุ่งสางอันมืดสลัว น้ำค้างไอหมอกเกาะพรารวนบนสองข้างของเขา ทว่าใบหน้านั้นกลับเต็มไปด้วย ความมุ่งมั่น

ไม่ว่าจะฝนตกหรือแดดออก เขามักมาถึงเป็นคนแรกและกลับเป็นคนสุดท้าย หลังจากนั้นก็มุ่งหน้าไปยังตำหนักหยางชินของฮ่องเต้ ยืนตัวตรงประหนึ่งด้ามพู่กันอยู่ข้างกระถางกำยานเคลือบขานกกระเรียน รับฟัง เกอเหล่กับกลุ่มขุนนางถกเถียงกันเรื่องราชกิจ ช่วยฮ่องเต้ฝ่าหนมึกเอง ในช่วงนั้นเหล่าข้าหลวงนางในมักได้เห็นฮ่องเต้ประทับบนเก้าอี้สูง โดยมี องค์ชายสวี่ยี่สิบแปดปีคอยประคองขอบเขี้ยวอย่างนอบน้อมและถ่อมตน ขณะเดินกลับมาจากห้องพระโรงในเขตพระราชฐานชั้นนอก

เวลาเดียวกันนั้นความสัมพันธ์ระหว่างองค์ชายสวี่กับองค์ชายเก๋าก็กลับมาใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น ฮ่องเต้คงจะซาบซึ้งกับความพยายาม

ของโอรส จึงส่งขุนนางหลายรายมาช่วยฉ้อโจว

คนหนึ่งคือหยางเจียน รองเจ้ากรมขุนนางฝ่ายขวา อีกคนคือเจี๋ยเจาผิง...ศิษย์ของฟางผู่เหลียน นอกจากนี้ยังมีเหยียนโม่ หลางจงแห่งสำนักเกษตรและชลประทาน ล้วนเป็นคนหนุ่มชนชั้นแข็งอายุยี่สิบกว่าปี ไม่มีอำนาจมากนัก แต่เมื่อมารวมตัวกันกลับมีความคิดเห็นหลากหลาย

เนื่องจากฉ้อโจวยังไม่ได้ย้ายออกจากตำแหน่งเสียนอัน ขุนนางภายนอกไม่สะดวกที่จะเข้าไปในเขตพระราชฐานชั้นใน จึงหารือกันในตำแหน่งซึ่งตั้งอยู่ด้านในประตูเวินหัว ความสมานฉันท์ระหว่างบิดากับบุตรที่หวนคื่นหลังจากห่างเหินไปสี่ปี ดูเหมือนว่าจะทำให้วังหลวงในเดือนแปดของรัชศกเทียนชวินปีนั้นกลับมามีบรรยากาศสดใสเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาอีกครั้ง

ช่วงนั้นลู่หลี่ที่กำลังอายุอยู่ในวังหลวงก็ดูเปล่งประกายเจิดจ้าเป็นพิเศษเช่นกัน แม้นางจะถูกส่งไปรับใช้ฉ้อโจว แต่ชื่อของนางยังคงอยู่ในทะเบียนของกองห้องเครื่อง หลี่หมั่มัวได้ไปพบหวังซือ หัวหน้ากองห้องเครื่อง กล่าวเพียงว่านางมีพรสวรรค์และต้องการรับนางเป็นศิษย์

สวรรค์! นี่เป็นข่าวดีที่น่าตื่นตะลึงเพียงใด...

หลี่หมั่มัวเป็นใคร นางคือผู้มีสถานะสูงศักดิ์ในวังหลังซึ่งไม่ข้องเกี่ยวกับฝ่ายใด นางไม่เคยถ่ายทอดฝีมือให้ผู้อื่น แม้แต่คังเฟยเหนียงเหนียงก็ยังปรารถนา ทว่ากลับไม่มีโอกาส ลู่หลี่เพิ่งเข้าวังหลวงมาก็สะดุดตานางแล้ว นับเป็นเกียรติที่ต่อให้เหล่านางข้าหลวงคิดจะใช้เงินทองซื้อก็ทำไม่ได้ บรรดาสหายทั้งหลายต่างพากันอิจฉาอย่างมาก

เจ้านายกับบ่าวในวังหลังมียศศักดิ์แตกต่าง แม้กระทั่งระหว่างบ่าวด้วยกันก็ยังมีลำดับสูงต่ำ บางครั้งลู่หลี่เดินอยู่ใต้กำแพงวัง พวกขันทีน้อยและนางข้าหลวงน้อยที่ผ่านมาก็จะค้อมตัวให้นาง เจตนาประจบสอพลออย่างเห็นได้ชัด

วันปिंगเติน²³⁵ ลู่หลี่ไปหาเถาเหมยและซุนลวี่ ปีนี้ดอกไผ่ถึงในเรือน หลังตำหนักโซ่วซางอ๋องบานสะพรั่งงดงาม พระชายาฟางเย่สั่งให้คนเก็บมา

และส่งเข้ามาในวังหลวงเพื่อมอบให้หลั้หมั่มจำนวนไม่น้อย รู้ว่าสหาย
ทั้งสองชอบกินขนมและผลไม้ หลั้จึงทำขนมดอกไม้ถึงไล่เมล็ดบัว
สีส้มอ่อนสองกล่องมามอบให้พวกนาง

เด็กสาวพบพวกนางทั้งสองคนบนถนนตงถงจื่อ ซุนลวี่กำลังจะไป
ที่ตำหนักของจินชีว ส่วนเถาเหมยก็จะไปเข้าเฝ้าที่ตำหนักจึงเหริน

นับจากเหตุการณ์ที่มีคนวางยาพิษในถ้วยน้ำแกงของซุนเหมยเหริน
แห่งหกตำหนักทิศประจิม ช่วงนี้ฮ้องเต้จึงไม่เสด็จไปยังหกตำหนักทิศบูรพา
อีกเลย มีข่าวลือแว่วในวังหลวงว่าจินชีวตั้งครุฑ์ ทุกคนกำลังตั้งตารอดู
นางตกที่นั่งลำบาก แต่ซุนลวี่เป็นคนรักษาน้ำใจผู้อื่น ยังคงไปถวายพระพร
คังเพยทุกวัน

ดวงหน้าของเถาเหมยดูซบลงไปเล็กน้อย มีผ้าพันแผลพันรอบนิ้วมือ
สามนิ้ว ได้ยินเสียงซุซซิบนิินหาว่าเมื่อวันก่อนตอนที่เถาเหมยอยู่ใน
ตำหนักของจางก๊วยเพย ไม่รู้ถูกใครชนเข้าจนหลังมือทำขามกระเบื้องเคลือบ
ใบโปรดที่จางก๊วยเพยให้อาหารแมวแตก จางก๊วยเพยจึงสั่งให้นางย่อตัวลง
เพื่อเก็บเศษขามต่อหน้าธารกำนัล

การย่อตัวในวังหลวงเป็นการกระทำที่เสื่อมเกียรติยิ่งกว่าการคุกเข่า
การคุกเข่าเป็นธรรมเนียมของวังหลวง แต่การย่อตัวเป็นการกระทำของ
คนต่ำต้อย ยามนั้นมื๋นงข้าหลวงและบ่าวรอบข้างมองดูอยู่มากมาย ไม่รู้
ว่าเถาเหมยตกที่นั่งได้อย่างไร หลั้คิดว่าคงเป็นเพราะก่อนหน้านี้นางเคย
ประจบสอพลอจินชีว ด้วยอุปนิสัยและจิตใจอันคับแคบของจางก๊วยเพยคง
ตั้งใจจะทำให้นางอับอาย ทั้งยังเป็นการชมอยู่ในที่ หลังจากเหตุการณ์นั้น
ซุนลวี่ได้ออกปากเตือนเถาเหมยหลายครั้ง แต่เถาเหมยยังคงยืนยันรานที่
จะไม่

นางกล่าว “มาถึงขั้นนี้แล้ว จะให้ความอภัยที่ต้องเผชิญมากมายใน

²³⁵ วันตามปฏิทินจันทรคติ หนึ่งในหกสิบคู่ของวัฏจักรหกสิบปี อยู่ในลำดับที่สามสิบสาม

เวลานี้เสียเปล่าไปได้อย่างไรกัน อุดทนอีกหน่อย นางก็จะยอมรับตัวเอง”
เถาเหมยจึงยังคงแบกหน้าไปยืนเฝ้ารับใช้จางกุ้ยเฟยทั้งที่มีอย่างมีบาดแผล
ทุกวัน

แต่คำพูดเหล่านี้เถาเหมยไม่ได้พูดกับลู่อี้ ลู่อี้ส่งกล่องขนมให้
พวกนาง เพราะรู้ว่านางมีนิสัยเยอหยิ่งถือตัว จึงแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องนั้น

พี่น้องที่เข้าวังหลวงมาแล้วสถานะย่อมเปลี่ยนไป กลืนอายุในวังหลวง
ที่สั่งสมมานานเกือบสองร้อยปีแห่งนี้ ไม่ว่าผู้ใดเหยียบย่างเข้าสู่ประตูวัง
หลวง คักดิ์ศรี ความเหี้ยมโหด ความรุ่งเรือง และความอิจฉา...ความรู้สึก
เหล่านี้จะแทรกซึมเข้าสู่กระดูกและหัวใจโดยไม่รู้ตัว

เถาเหมยจ้องมองชุดเสียดินสีเทาที่กระโปรงจีบสีม่วงดอกบัวที่
ฉูดฉาดใหม่ให้ลู่อี้ ตลอดทั้งใบหน้าและเรือนกายของนางก็ดูราวกับจะ
เห็นร่องรอยความโปรดปรานที่องค์รัชทายาททิ้งไว้ เถาเหมยจึงปฏิเสธ
เพียงแค่อ้อมบ่าก่อนกล่าว “ของดีที่ส่งมาจากตำหนักโช้วซางอ่อง ทั้งยังเป็น
สิ่งที่หลั่หมัวผู้สูงศักดิ์มอบให้ พวกเราที่เป็นเพียงหญิงชุนหวิคงไม่เหมาะ
จะกิน ลู่อี้ เจ้าเก็บไว้เถิด” ขณะพูดก็ทอดสายตามองนางด้วยสีหน้าจริงจัง
จากนั้นก็ค้อมไหล่เล็กน้อยแล้วเดินผ่านนางไป

หญิงชุนหวิคงไม่เหมาะที่จะกิน ลู่อี้ซึ่งเป็นเพียงนางข้าหลวงของ
องค์รัชทายาทที่ถูกลอยแพเหมาะสมแล้วหรือไรกัน...

กลิ่นแป้งหอมโชยผ่านแก้มขาวของลู่อี้ นางรู้สึกวูบโหวง ไม่รู้ว่า
จะกล่าวคำใด

ขุนลวี่รู้จักอุปนิสัยของเถาเหมยดีที่สุด ก่อนเข้าวังหลวงนางมีฐานะ
สูงที่สุดในกลุ่ม เมื่อเห็นว่าหลังจากเข้าวัง สหายรายอื่นไม่ต้องแบกรับความ
ทุกข์ใด กลับเป็นนางที่ต้องล้มรสทั้งความอ่อมตัว ความอดทน และความ
อับอายทั้งหมด ความรู้สึกนั้นคงจะทรมานเป็นแน่

แต่เถาเหมยกับนางอยู่ในเรือนเดียวกัน ในวังหลังนี้ ยังไม่ได้รับความ
โปรดปรานเป็นเวลานานเท่าไร ชีวิตก็จะยิ่งลำบากขึ้นเรื่อยๆ ในอนาคต

ไม่ว่าจะทำสิ่งใดย่อมต้องมีคนคอยเกื้อหนุนดูแลกัน ชุนลวีจึงตัดใจทิ้ง
เถาเหมยเพื่อใกล้ชิดกับลู่อลีไม่ได้

นางกล่าวกับลู่อลี “ลู่อลี ตอนเช้าวัง...เราสามพี่น้องสัญญากันว่า
จะโตเต็กไปด้วยกัน ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง เวลานี้จำกำลังก้าวทะยานไปเรื่อยๆ
แต่ข้ากับเถาเหมยยังคงย่ำอยู่กับที่ เป็นตัวถ่วงของเจ้า บุญคุณที่เจ้ามอบ
น้ำล้างหน้าหนึ่งกาให้ข้าก่อนเช้าวัง ข้าจดจำไว้ในใจเสมอ พวกเราสองคนขอ
อวยพรให้เจ้าโชคดี”

นางกล่าวพลางยกมูมปากยิ้ม ช้อนความขมขึ้นไว้ภายในแล้วรีบก้าว
ตามเถาเหมยไป

นางพูดว่า “พวกเราสองคน” คำว่า ‘สองคน’ นี้เห็นได้ชัดว่ากันลู่อลี
ออกไปแล้ว

กระโปรงสีกลีบดอกเหมยขยับไหวห่างออกไปตามทางเดินระหว่าง
ตำหนัก ลู่อลีหวนนึกถึงภาพตรุณีน้อยทั้งสามจับมือกันได้แสงตะวันยาม
เย็นบนถนนซีเออร์ เพิ่งจะผ่านไปไม่ถึงครึ่งปีเท่านั้น...ดวงตางดงามของนาง
พลันฉายแววเลือนลอย

สายลมเย็นยามสายัณห์พัดโชยสุดถนนตงถงจื่อ ลมพัดชายกระโปรง
ของนางจนพลิ้วไหว เผยให้เห็นเงาร่างอรชรสะดุตาของนางข้าหลวงน้อย
สองเท้าเพิ่งก้าวออกมาจากประตูซางเจิ้น แวบแรกก็เห็นพลันคิดว่าเป็น
วิญญาณของสตรีจากแคว้นเกาลีที่ลี้ลมนไปในเรือนเก่าหลังนั้นกลับมา
ปรากฏตัวอีกครั้ง ทำเอาคนตกใจสุดขีด

จีนชั่ววูบไม่ลงติดต่อกันสองคืน เมื่อฟ้าสางจึงส่งขันที่ผาแฝด
หยวนหมิงและหยวนไปไปเชิญซีซื่อจิ่ง เชิญอยู่หลายครั้ง กระทั่งรุ่งเช้าวัน
ถัดมาซีซื่อจิ่งถึงปรากฏตัวที่ตำหนักเจิงเฉียน เขานำปีเซี่ยะหยกขนาดเท่า
กำปั้นมามอบให้จีนชั่ว ปีเซี่ยะเป็นสัตว์ทေးบรรพกาลที่ดลบันดาลทรัพย์สิน
เงินทอง นอกจากราชสกุลแล้ว ชาวบ้านสามัญไม่ได้รับอนุญาตให้ครอบ

ครอง เพื่อป้องกันไม่ให้ทรัพย์สินไหลออกนอกคลังหลวง

จีนชิวอี้มุก่อนกล่าว “ราชวงศ์ต้าอี้มีคำสั่งห้ามบูชาปีเซี่ยะอย่างเด็ดขาด ตอนนี้อี้อี้คลังหลวงตึงตัว แต่กงกงกลับร่ำรวยขึ้นเรื่อยๆ ไม่กลัวข้าวลือแพร่ออกไปหรือว่าเงินทองเหล่านั้นไหลเข้ากระเป๋าสวนตัวของกงกง”

ระยะที่ผ่านมามีกำหนดของนางเลื่อมอำนาจลง แม้แต่สนมที่เคยมาถวายพระพรและประจบสอพลอเป็นประจำก็แทบไม่เห็นเงา แต่นางยังคงแต่งกายอย่างประณีตและวางตัวพอเหมาะเมื่ออยู่ต่อหน้าซีซือจง

ซีซือจงตัวดียวตามอง รู้ดีถึงความเจ้าเล่ห์และความโหดร้ายของหญิงผู้นี้ หากองค์กรชทายาทที่ถูกलयแพเจตใจไม่เข้มแข็งพอหรือคิดปล่อยตัวตามยถากรรม ตลอดระยะเวลาหลายปีนี้คงถูกนางทรมานด้วยข้ออ้างต่างๆ จนอาจเสียดิหรือปลิดชีพตนเองไปแล้ว

ทว่าบัดนี้ฉูโจวกลับมามีสติปัญญาแจ่มชัดอีกครั้ง อากัปกริยาและการกระทำต่างๆ เปลี่ยนเป็นสำรวมลึกซึ้งและถ่อมตนเสียจนยากจะตีความการเดินทางไปเจียงหนานในคราวนี้ก็คาดเดาไม่ได้ว่าเขาเตรียมการทำสิ่งใดตราบใดที่ยังไม่ถึงเวลาเขี่ยหมากตัวนี้ทิ้ง จีนชิวอี้ยังคงมีประโยชน์อยู่

ซีซือจงเอ่ยด้วยเสียงยานคางอย่างขันที “ทุกเรื่องล้วนมีสองด้าน บางคนจิตใจกว้างขวางประหนึ่งฟ้าดิน บางคนหวังเพียงเสพลุสุขุมิตินเป็นเซี่ยน พวกเราผ่านร้อนผ่านหนาวในวังหลวงมาหลายสิบปี กินได้จริงแต่ก็เชื่อว่ากินเปล่า เปรียบเทียบกับปีเซี่ยะ เข้าอย่างเตียวไม่ออกจึงเป็นสัตว์เหวะศักดิ์สิทธิ์ หากทั้งกินเข้าและปล่อยออกก็เป็นเพียงหยกธรรมดาสามัญ กระทบเพียงนิดก็แตกหัก

“หลักการนี้เหนียงเหนียงย่อมเข้าใจดี ตอนนี้น้ำหนักสิ่งทอหลวงแห่งเจียงหนานกำลังมีข้าวลือหนาหู องค์กรชทายาทที่ถูกलयแพเตรียมเดินทางลงใต้ในเดือนเก้า ข้ากังวลอยู่ว่าจะไม่มีใครติดตามที่เหมาะสม เหนียงเหนียงเรียกตัวเข้ามาในยามนี้ด้วยเรื่องอันใดเล่า”

จีนชิวอี้มุกฟังความหมายที่แฝงในคำพูดนั้นออก คงจะบอกเป็นนัยว่า

นางตั้งครรภ์ได้แต่คลอดออกมาไม่ได้กระมัง? หากนางคลอดทารกก็จะ
ไม่ได้รับพระเมตตาอีก กลายเป็นพระสนมไร้ค่าที่ต้องถูกทอดทิ้ง มีอาจ
ช่วยเหลือซึ่งข้อจึงได้ ช้ำยังไม่แน่ว่าอาจถูกเขาป้ายความผิดให้อีก แต่ความ
รู้สึกถูกกดขี่เช่นนี้...นางเองก็แบกรับมามากพอแล้วเหมือนกัน

จินชวียิ้มมุมปากแล้วกล่าว “กงกงอย่าเพิ่งรีบตัดสินเป็นกง ที่เป็นกง
เชิญกงมาครั้งนี้เพราะต้องการให้ช่วยตรวจสอบนางข้าหลวงรายหนึ่ง
แน่นอน สำหรับเรื่องที่กงกงกล่าวถึงเมื่อครู่ เป็นกงรู้ว่าควรทำอะไร
คนเรานี้หนอ ไม่มีผลประโยชน์ก็ไร้ซึ่งสายสัมพันธ์มาแต่ไหนแต่ไร...”

ขณะที่พูด รอยยิ้มอ่อนโยนก็ปรากฏบนใบหน้า ฝ่ามือได้แขนเสื้อ
ลูบสัมผัสหน้าท้องที่นูนขึ้นเล็กน้อย เมื่อสัมผัสถึงความอบอุ่นบางเบา
นั้น ความเจ็บปวดและความเกรี้ยวกราดมหาศาลก็ถาโถมขึ้นในอก

...เมื่อความรุ่งโรจน์ในวังหลวงแห่งนี้ไม่มีวาทสนากับทารกในครรภ์
หากนางต้องละทิ้งเขาจริง นางก็ต้องเรียกร้องค่าชดเชยที่สมน้ำสมเนื้อ
เพื่อทดแทนชีวิตที่สูญเสียไป

เวลาไหลไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าเสียงบันประหนึ่งสายน้ำ เมื่อใบไม้
ร่วงในวังหลวงเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นสีเหลืองก็ถึงคราวต้อนรับการมาเข้าเฝ้า
ถวายบรรณาการของหวันเหียนฮั่ว...อ่องแห่งฝ่าชูเจิน เดิมมีกำหนดการ
มาถึงเมืองหลวงในต้นเดือนแปด แต่เนื่องจากท่านหญิงเก้าหวันเหียนเจียว
ป่วยเพราะต้องลมนหนาวระหว่างทาง จึงล่าช้ามาถึงวันที่สิบสามเดือนแปด
หลังจากพักผ่อนที่จวนรับรองนอกวังหลวงสองวันจึงได้เข้าเฝ้าอย่างเป็นทางการ
ในวันที่ยี่สิบห้าเดือนแปด

จินชวี่แห่งบุตรในช่วงเวลานั้นเอง

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ด

วังหลวงในเดือนแปด หลังการกระเบื่องลีเหียวเป็นประกาย เริงชายคา
โค้งองงดงาม คานไม้แกะสลักวิจิตร ไปไม้สีเหลืองอร่ามตัดกับกำแพงวัง
สีแดงเข้ม มองไปทางใดก็ราวกับอาบย้อมด้วยสีล้นของฤดูใบไม้ร่วง ในวัน
อุชูว²³⁶ นั้น หวันเหียนฮ้วนนำบุตรชายคนรองและคนที่สี่ พร้อมท่านหญิง
เก้าวันเหียนเจียวเข้าวังหลวงทางประตูทองหั่ว

เมื่อนับเวลา หวันเหียนเจิน...บุตรชายคนที่สามของเขาถูกจับเป็น
เชลยและถูกกักตัวอยู่ที่หอวิ้นหมิงใกล้ประตูซีหั่วเป็นเวลากว่าสี่เดือน
แล้ว การเดินทางมายังดินแดนภาคกลางในครั้งนี้นี้ของหวันเหียนฮ้วน
นอกจากจะยกสามเมืองให้เพื่อไถ่ตัวบุตรชายแล้ว ยังมอบกระบี่ชื่อเหียว
อันเลื่องชื่อที่สูญหายไปตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่นคืนให้อีกด้วย ทั้งยังพาบุตร
คนโปรดมาด้วย ดูเหมือนมีความตั้งใจจะเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีผ่านการ
แต่งงาน แสดงให้เห็นถึงความจริงใจอย่างเต็มเปี่ยม

²³⁶ วันตามปฏิทินจันทรคติ หนึ่งในหกสิบคู่ของจักรทหสิบปี อยู่ในลำดับที่สามสิบห้า

ราชวงศ์ด้าอี้สถาปนามาเกือบสองร้อยปี แผ่นดินมั่นคงและรุ่งเรือง ไม่เสื่อมคลาย ลู่หลีจ๋าได้ว่าภาพในวันนั้นช่างยิ่งใหญ่ เหล่าขุนนางฝ่ายบน และฝ่ายบู้สวมชุดขุนนางคอเฉียงสีน้ำเงินบ้างแดงบ้าง ยืนเรียงรายตามชั้น บนบันไดทั้งสามสิบเก้าขั้นหน้าตำหนักเฟิงเทียน บนบันไดหินหยกขาวปูด้วย พรมสีแดงชาด ทอดยาวจากประตูเฟิงเทียนไปถึงตำหนักจินหลวนของ ย่องเต๋

องครักษ์เสื้อแพรสองแถวนำทางมาจากประตูตงหัว พาคณะเดินทาง ของห้วนเหยียนฮั่วข้ามคลองจีนสู่ชั้นใน ว่ากันตามหลักแล้วศึกในครั้งนี้ เป็นชัยชนะขององค์ชายรอง ทว่าฮ่องเต้กลับไม่ให้ฉู่คังออกหน้า แต่เรียก จูโจวให้มาต้อนรับห้วนเหยียนฮั่วแทน

ห้องฟ้าในนั้นนักระางไส ลมเย็นพัดเมฆลอยเบาบางได้ขอบฟ้าอัน กว้างใหญ่ จูโจวสวมมาลาหมิ่นกวนเกล้าขึ้นเคลือบทอง สวมอาภรณ์สีดำ คาดเข็มขัดใหญ่ขอบแดงห้อยห่วงหยก แม้จะเป็น ‘องค์รัชทายาทที่ถูก ลอยแพ’ ซึ่งมีสถานะอันน่ากระอักกระอ่วน แต่ชุดพิธีการของเขาใน วันนั้นกลับประณีตงดงามอย่างยิ่ง

โดยปกติองค์ชายจะสวมอาภรณ์สีฟ้า แต่เขากลับสวมชุดสีดำซึ่งมี ระดับชั้นที่สูงกว่า ลวดลายปักก็ไม่เหมือนองค์ชายทั่วไป ทว่าก็ต่ำศักดิ์กว่า องค์รัชทายาทแห่งตำหนักบูรพาอยู่เล็กน้อย เพราะเหตุนี้เอง เหล่าขุนนาง ในราชสำนักจึงมองเห็นถึงความทู่หมัดอย่างมากของฮ่องเต้ การหวนคืนสู่ สถานะเดิมของเจ้านายแห่งตำหนักบูรพาคงอีกไม่ไกลเกินเอื้อมแล้ว

ห้วนเหยียนฮั่วอายุราวห้าสิบปี ใบหน้าดำคล้ำและดุดัน บุตรชาย ทั้งสองก็เป็นชาวเผ่าซู่จินโดยกำเนิด ไม่เหมือนห้วนเหยียนจินที่ถูกจับเป็น เชลยซึ่งมีหน้าตาเกลี้ยงเกลางดงาม เพราะเป็นบุตรของพระชายาชาวฮั่น ท่านหญิงเก้าห้วนเหยียนเจียววัยสิบห้าปีเป็นบุตรในพระชายาเอก มีรูปร่าง สูงใหญ่ได้สัดส่วนอย่างคนนอกด่าน ใบหน้าขาวราวกับเมฆ บุคลิกผ่าเผย คล่องแคล่ว ทั้งยังงดงาม

ฉุโจวยืนรออยู่ในลานหน้าประตูเฟิงเทียน หวันเหียนเจียวเหลือบตาขึ้นมอง ก่อนสบสายตาเขาเป็นครั้งแรก พลันนั้นก็วิ่งหนีไปเล็กน้อย นางเกิดและเติบโตในเฮ่อตูอาลา²³⁷ ไม่เคยพบเห็นองค์ชายชาวฮั่นที่หล่อเหลา และมีบุคลิกลักษณะเช่นนี้มาก่อน หลังจากชำเลื่องมองแวบหนึ่งแล้วก็อดจ้องมองอีกครั้งไม่ได้

แต่ฉุโจวกลับไม่ได้สังเกตนาง เพียงแต่ผายมือเปิดทางตามธรรมเนียมก่อนหมุนตัวแล้วก้าวขึ้นไปบนบันไดหินหยกขาว

ฉุโจวก้าวอย่างอย่างมั่นคง สายลมอ่อนพัดแขนเสื้อกว้างของเขาปลิวไหวแผ่วเบา

องค์ชายเก้าอี้ที่ยืนอยู่ใต้ชายคาซุ้มประตูจั่วอดมองด้วยความชื่นชมไม่ได้ ปากก็กล่าวกับลูหลี่ที่อยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงสะท้อนใจ “ในที่สุด เขาก็กลับมาดีขึ้นแล้ว”

เรียวคิ้วบนดวงหน้าของเด็กหนุ่มผิวขาวอายุเก้าขวบขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ดูเหมือนกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ประหนึ่งแบกรับความรู้สึกหลายอย่างไว้ในใจ

ลูหลี่เห็นดังนั้นจึงเอ่ยปลอบใจ “องค์ชายสี่ดีขึ้นแล้ว องค์ชายเก้าควรจะรู้สึกดีใจนะเพคะ องค์หญิงใหญ่และโซ่ซางอ่องต่างออกจากวังไปตั้งนานแล้ว มีเพียงองค์ชายสี่ที่อยู่เป็นเพื่อนองค์ชายเก้าในวังหลวงสี่เหลี่ยมแห่งนี้ เมื่อองค์ชายสี่ดีขึ้นก็จะเป็นโลกาบังลมฝนให้องค์ชายเก้าได้ คนหนึ่งรุ่งเรือง อีกคนก็รุ่งโรจน์ไปพร้อมกัน”

นับแต่ที่ฉุชีตระหนักได้แล้วว่าอุบัติเหตุร้ายที่สุดในปีนั้นไม่ใช่ความผิดของฉุโจว เขาก็ไม่ได้โกรธแค้นฉุโจวมากนัก ดวงตาระจ่างใสจ้องมองฉุโจวที่กำลังก้าวอย่างเนิบนาบขึ้นไปยังฝั่งตรงข้าม ปากก็เปลือยพิมพ์ซ้ำ “เป็น

²³⁷ เมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่าสี่ร้อยปี ตั้งอยู่ที่เมืองหยงหลิง เขตปกครองตนเองชาวแมนจู มณฑลเหลียวหนิง

เช่นนั้นจริงหรือ คนหนึ่งรุ่งเรือง อีกคนก็รุ่งโรจน์ไปพร้อมกัน?”

ลู่อืพิงตอบ “ใช่เพคะ มนุษย์ในไต้หล้า...ถูกหรือผิดมิใช่สิ่งทีตนเองจะตัดสินได้ ล้วนแต่ต้องให้ผู้อื่นวิจารณ์ทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าใครจะพูดอะไร องค์ชายสี่ก็ยังคงห่วงใยองค์ชายเก้าอยู่เสมอ นีคือความผูกพันทางสายเลือดที่ไม่อาจตัดขาดได้”

ลู่อืพิงแล้วก็นึกถึงจินชีวกับทารกในครรภ์ของนาง จินชีวในวัยสามสิบเอ็ดปีดูเหมือนจะตั้งครรภ์อย่างยากลำบาก หน้าท้องนูนขึ้นมากจนเหมือนจะบิตไม่มิต นับแต่ทีพระบิดารวมเสวยมือกกลางวันนั้น พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทีตำหนักของนางอีกเลย เหล่าข้าหลวงนางในต่างตั้งตารอดูความตกต่ำของนาง

จินชีวได้แต่ซ่อนตัวอยู่เพียงลำพังอย่างเงียบเหงา ลู่อืพิงเห็นแล้วทนไม่ได้จึงเสี่ยงไม่ยอมกพบหน้า ทว่าก็ยังคงไปถวายบังคมตามเวลาทุกวัน จินชีวผัดหน้าอย่างประณีตและยืมให้เขาด้งเดิม หากนางแสดงความกังวลบนใบหน้าคงจะดีเสียกว่า เป็นการยืนยันว่านางพยายามที่จะต่อสู้ดิ้นรน แต่การที่นางมีท่าทีอ่อนโยนและเป็นมิตรเช่นนี้ กลับทำให้เขารู้สึกว่นางท่มเทแรงกายและแรงใจปกป้องก้อนเนื้อนั้นเหลือเกิน กลั้วว่าจะถูกใครเห็นเข้าและกลายเป็นที่เตียดฉันท์ของผู้อื่น นางตัดใจลงที้งไม่ลงและอยากจะทำช่อนเอาไว้

ลู่อืพิงไปครุใหญ่ ก่อนถอนหายใจ “ข้าเข้าใจแล้ว ทีจริงช่วงก่อนข้าผันเห็นเสด็จแม่ด้วย ข้าเห็นใบหน้าของนางแต่กลับไม่รู้สึกละกหน้าเลย ลักนิต รวากับเคยพบเจอมาหลายครั้งแล้ว นางยืมให้ข้าอย่างมีเมตตา บอกว่ขอโทษทีไม่ได้คุ้มและกอดข้า”

เมื่อนึกถึงภาพความว่างเปล่าในความผันที่ยืนมื่อไปลัมผัสไม่ถึงก็พลันหยุดไปครุ ก่อนกล่าวเสียงแผ่วต่อ “ตั้งแต่นี้ไปข้าจะไม่โทษพี่สี่ของข้าอีก ข้าจะยืนอยู่ข้างหลังเขาเสมอ เขาคือพี่ชายแท้ๆ ทีเสด็จแม่ของข้าให้กำเนิด”

ลู่อืเห็นหนูใจหุ่มเหความเอาใจใส่ให้น้องชายผู้นี้ตั้งแต่เล็ก ทว่ากลับไม่เคยเป็นผลเลยสักครั้ง เมื่อได้ฟังคำพูดเหล่านี้ก็รู้สึกซาบซึ้งใจนัก จึงโน้มตัวลงลูบแก้มของลู่อื “องค์ชายเก่าเติบโตใหญ่แล้ว หากองค์ชายสี่ได้ยินคงจะดีใจนักเพคะ”

ลู่อืไม่รู้ตัวเองด้วยซ้ำว่าทำทางเช่นนี้เป็นธรรมชาติแค่ไหน ทั้งยังล้ำเส้นเพียงใด แต่ลู่อืกลับไม่รู้สึกว่าถูกล่วงเกิน เขานึกถึงชั้นที่น้อยที่เคยจูงมือตนในวัยเด็กขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ ริมฝีปากบางพลันยิ้มเข้าหากันเล็กน้อยด้วยความรู้สึกอบอุ่นใจ

คนสองคนเดินตามกันออกมาจากหอถึเหริน ซ่งอวีไหรวยัยสิบสี่ปีสวมชุดหยวนหลังผาวสีขาวยกปลายกิ่งไม้เกี่ยวกระหวัด สวมกวนหยกประดับมวยผม บุคลิกหล่อเหลาดงาม เขาก้าวไปพลางพูดไปพลาง “ซ่งอวีเหียนบอกว่วันมะรินนี้นางจะไปด้วย”

เมื่อตอนที่เพิ่งกลับมาจากอารามยังเรียกว่า ‘พี่สาวข้า’ อยู่แท้ๆ ทว่าผ่านไปไม่นานกลับขานเรียกชื่ออีกแล้ว

ซ่งเหียนวัยสามสิบแปดถึงสามสิบเก้าปียังคงสง่างามและผึ่งผาย เขาสวมเครื่องแบบขุนนางชั้นหนึ่งปักลายนกกระเรียนที่ดูองอาจและงามสง่า เมื่อได้ยินวานั้นจึงตอบ “ไปที่ใด ลานฝึกม้าหรือ มีไช่วาล้มป่วยหนักหรือไร อยู่เรือนพักผ่อนเถิด”

“ถ้าเช่นนั้นครั้งนี้นางคงได้ร่ำไห้ไวยวายและแขวนคอตายแน่” ซ่งอวีไหรวแลบลิ้นด้วยความเหน้อยหน่าย

พี่สาวของเขาล้มป่วยเสียที่ไหนกัน นางหลงใหลไไซึ่งอ่องจนเสียสติต่างหากเล่า เมื่อเร็วๆ นี้ไม่รู้ว่าไไได้ยินมาจากไหนว่าไไซึ่งอ่องกำลังจะหมั้นหมายกับบุตรสาวของเจ้ากรมคลังจั่วอิง นางจึงไวยวายเรียกร้องจะขอเข้าวังหลวงทุกวัน

ซ่งเหียนหรือจะยอมไไนางวุ่นวายไไ แรกเริ่มเมื่อครั้งที่อ่องเต้เพิ่งขึ้นครองราชย์ ฮองเฮามีรับสั่งให้นำเด็กน้อยเข้าวังไปดูหน้าตา บัดนี้

องค์รัชทายาทกำลังจะกลับมางาดอีกครั้ง สองฝ่ายล้วนถึงวัยเหมาะสมแล้ว ข้าฮองเต๋ยงตรัสเรื่องนี้เป็นนัย ด้วยเหตุนี้ซ่งเหยียนจึงกักตัวบุตรสาวไว้ในจวน ไม่ให้นางออกไปไหน ปล่อยให้นางเอะอะโวยวายเต็มที่ เมื่อซ่งอวี๋เหยียนเห็นว่าออกฤทธิ์เดชไม่ได้ผล จึงแสวงล้มป่วยนอนอยู่บนเตียงแทน

ลู่หลีเพียงแต่เดินไปข้างหน้าอย่างเงียบๆ ไม่ได้เก็บเรื่องของสองพี่น้องสกุลซ่งที่แสดงละครเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยมาใส่ใจมากนัก

ซ่งอวี๋โหรวก้าตามหลังบิดาสองก้าวด้วยสีหน้ากลัดกลุ้ม จู่ๆ ดวงตาขึ้นเดี๋ยวราวกับกลีบต้อของเขาก็กเลิบบิ้น ก่อนมองเห็นลู่หลีที่ยืนอยู่ข้างกำแพงวังสีชาดฝั่งตรงข้าม

สายลมพัดชายกระโปรงสีชมพูอมแดงของนาง รูปร่างของดรุณีน้อยที่เติบโตใหญ่แล้วทำให้เขาเกิดความรู้สึกสงสัย ซ่งอวี๋โหรวก้าจึงชะลอฝีเท้าให้ช้าลง

ซ่งเหยียนเห็นบุตรชายไม่ตามมา จึงหันมองตามสายตาของอีกฝ่าย ก่อนเห็นลู่หลีเช่นกัน ได้แสงอาทิตย์กลางยามอู่ ดรุณีน้อยอายุราวสิบสี่สิบห้า ใบหน้าอ่อนหวาน งดงามราวกับภาพวาด ดวงตาปานหยดน้ำใสทอดมองไกลออกไปท่ามกลางสายลมเอื่อย เป็นความงดงามที่ยากจะหาผู้ใดเปรียบ แค่ว่าบเดียวที่เห็น ฝ่าเท้าของซ่งเหยียนก็ชะงักไปในทันที

ชั่วขณะนั้นเขาพลันนึกถึงใบหน้าของหญิงอีกคนหนึ่งในอดีตอันไกลโพ้น

นี่เป็นภาพเหตุการณ์เมื่อสิบห้าปีก่อน สตรีนางหนึ่งยืนอยู่ใต้ประตูเสวียนอู่ซึ่งจัดไว้สำหรับการเยี่ยมญาติ สายลมพัดชุดกระโปรงสีม่วงอ่อนของนางแผ่วเบา ขับให้ดวงตาอันงดงามของนางดูพร่ามัวและเลื่อนลอย นัยน์ตาของนางกระจำังใสต้งผืนน้ำ แต่แฝงไว้ด้วยความปรารถนาที่ทำให้คนรู้สึกสงสาร สะกดเขาให้จ้องมองในบัดนั้นและยากที่จะละสายตา กลับคืนมาได้

หญิงผู้นั้นน่าจะชื่อเพียววี่ อันที่จริงเขาไม่เคยลืมนางไปจากใจ เพียงแต่ตั้งใจที่จะไม่ระลึกถึง เพราะถึงอย่างไรนางก็เคยมอบความสุขและความพึงพอใจถึงที่สุดในชีวิตบุรุษให้แก่เขา

ยามนี้เมื่อจ้องมองใบหน้าของลู่อูหลี่ที่ละม้ายคล้ายคลึงกันอย่างมาก ก็อดนึกถึงชั้นที่น้อยสถานะต่ำต้อยที่เพียววี่ทิ้งไว้ในอดีตไม่ได้ ในใจพลันกระอักกระอ่วนขึ้นมาในชั่วขณะ ช่งเหยียนจึงละลายตาไปอย่างเหมืนเฉยและเย็นชา

ช่งอวี่โหรวลึงเกตเห็นว่าบิดากำลังมองลู่อูหลี่เช่นกัน จึงก้าวตามมาแล้วถาม “ได้ยินองค์รัชทายาทที่ถูกกลอยแพบอกว่านางอายุเท่าข้า ท่านพ่อก็รู้ลึกว่านางเหมือนใครบางคนใช่หรือไม่ เหมือนชั้นที่น้อยรายนั้น?”

เขาเป็นคนปากไม่มีหูรอด ทั้งยังชอบพูดจาเหน็บแนม เรียกจู๋โจวว่า ‘องค์รัชทายาทที่ถูกกลอยแพ’ อยากรู้ความยาเกรงมาแต่ไหนแต่ไร ขณะอยู่ปลายนิ้วก็เกี่ยวรังแขนเสื้อของช่งเหยียนด้วยความสนิทสนมในฐานะพ่อลูก

ช่งเหยียนไม่คาดคิดว่าบุตรชายจะคิดไปในทางเดียวกัน อันที่จริงมีเรื่องบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับบุตรชายคนนี้ของเขา...

ทารกชาย...หนึ่งในทารกแฝดชายหญิงที่ฉู่เมี่ยวคลอดในปีนั้นเหลือลมหายใจระรวยเต็มที เนื่องจากอาการหวงเจี๋ยได้รับการทำนุบำรุงจากสกุลช่งมาหลายปี จึงลอบฝากข่าวมาแจ้งว่าที่วัดเก็บทารกคนหนึ่งได้ สองสามีภรรยาไม่รอช้ารีบขึ้นเขาโดยไม่แจ้งผู้อาวุโสในสกุล

นี่คงเป็นโชคชะตาที่พันผูกเกี่ยวโยงกัน ทารกแฝดชายสิ้นใจตอนมาถึงประตูอาราม เจ้าอาวาสก็อุ้มช่งอวี่โหรวออกมาพอดิ ทารกน้อยมีผิวขาวนุ่มนวลเอ็นดู แลบลิ้นเล็กออกมา ดูเหมือนทารกแฝดที่เสียชีวิตเหลือเกิน พอเห็นฉู่เมี่ยวก็ยื่นมือน้อยนุ่มน้อมมาลูบใบหน้าของนางเบาๆ ทำเอาฉู่เมี่ยวหลั่งน้ำตาออกมาในทันที

เจ้าอาวาสเผาร่างทารกแฝดชายหลังจากนั้น เก็บอัฐิไว้หลังพระพุทธร-

รูปในอาราม หวังว่าจะได้รับความเมตตาและการเกื้อหนุนจากพระธรรมให้ได้กลับมาเกิดใหม่โดยเร็ว และเพื่อคุ้มครองช่งอวีไหรวที่มาต่ออายุแทนเขา

เด็กที่อุ้มกลับมาดูเหมือนชะตาจะกำหนดให้เป็นพ่อลูกกับช่งเหยียนแม่แต่ทำนองหนายที่ชอบกางแขนขาเล็กๆ ในยามนอนกลางวันก็ยังเหมือนช่งเหยียนประหนึ่งแกะออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

เมื่อโตขึ้นรสนิยมการกินอาหารบางอย่างก็ราวกับเป็นคนคนเดียวกัน ตอนนั้นสามีภรรยาสกุลช่งอ้างว่าเพิ่งทำพิธีสะเดาะเคราะห์เสร็จ ไม่สะดวกเปิดประตูต้อนรับแขก จึงซ่อนตัวช่งอวีไหรวไว้ครึ่งเดือน เลี้ยงดูเขาแทนทารกแฝดชายที่อายุสั้น

ฉูเมี่ยวเห็นว่าเด็กน้อยมีวาสนากับสามี ในความโศกเศร้ายังพอได้รับการปลอบประโลมใจบ้าง จึงปฏิบัติต่อช่งอวีไหรวเหมือนบุตรชายในอุทร มอบความรักและความรู้สึกติดค้างที่มีต่อเด็กที่เสียชีวิตให้เขาเป็นสองเท่า ราวกับต้องการจะชดใช้

เพราะเหตุนี้เอง ตอนที่เสียพลินจื่อเสียชีวิตลง ช่งอวีไหรวที่ล้มผัสกับกลิ่นอายความโศกเศร้าจึงเกือบเอาชีวิตไม่รอดไปด้วย หลายปีนับจากนั้น ฉูเมี่ยวจึงตั้งใจส่งเขาไปอยู่ที่อาราม หวังให้เขาได้รับการคุ้มครองจาก ‘ผู้วายชนม์’ เพื่อต่อชะตาชีวิตให้เขาอยู่รอดต่อไปได้

ช่งเหยียนไม่คาดคิดเลยว่าเวลาล่วงเลยไปหลายปีแล้ว บุตรชายกลับยังไม่ลืมเลือนชนที่น้อยรายนั้น ทั้งที่เป็นความสัมพันธ์อันห่างไกลและไม่มีความเกี่ยวข้องใดต่อกัน

ชีวิตนั้นต่ำต้อยนัก...เขาไม่ชอบให้บุตรชายเอ่ยถึง จึงกล่าวเสียงเย็น “พูดถึงบ่าวต่ำต้อยพวกนั้นทำไมกัน เจ้าบอกว่าไม่เคยเห็นคนป่าเถื่อนจากดินแดนตอนเหนือมิใช่หรือ พ่อจะพาเจ้าไปเปิดหูเปิดตาสักครา” พูดพลางจูงมือช่งอวีไหรวด้วยความรัก ตวัดสายตามองลู่อีกแวบหนึ่ง ก่อนจะสะบัดชายเสื้อแล้วก้าวขึ้นบันไดด้านข้างไป

ลู่อืยลังกลัวว่าพวกเขาสองพ่อลูกจะจำนางได้ จึงรีบค้อมกายอย่าง
นอบน้อมจากใต้ชายคากำแพงที่อยู่ไกลออกไป

ภายในตำหนักจึงเหรินหอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นกำยาน เส้นหม้วม้วนคุกเข่า
ก้มหน้าค้อมตัวอยู่บนพื้นที่เย็นเฉียบ หม้วม้วนที่มีบุคลิกน่าเกรงขามสองคน
ยืนประจบอยู่ด้านข้าง จางกุ้ยเฟยนั่งอย่างสง่างามบนตั่งหลังอันที่อยู่เบื้อง
หน้า

สตรีวัยเกือบสี่สิบที่ซึมซาบความสูงศักดิ์ของวังหลวงเข้าไปถึง
กระดูกดำ นางเอ่ยอย่างเนิบช้า “เส้นเมี้ยวซุ่ย นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เป็นกง
เรียกเจ้า จะพูดหรือไม่พูดขึ้นอยู่กับชะตาชีวิตของเจ้าแล้ว ชื่อเดิมของเจ้า
คือเส้นเมี้ยวหว่า สิบปีก่อนเจ้าเป็นคนที่ควรตายไปแล้ว

“แต่บังเอิญเส้นเมี้ยวซุ่ย...ญาติผู้พี่ของเจ้าที่อยู่ในวังหลวงมีรูปร่าง
อวบ ไม่สะดุดตาเหมือนเจ้า นางประจำอยู่ในฝ่ายซีกล่างและกำลังจะตาย
ด้วยวัณโรค จึงซ่อนตัวเจ้าไว้สามเดือน หลังจากป่วยตายก็ให้เจ้ามีชีวิตอยู่
ต่อโดยอาศัยชื่อของนาง เพราะปฏิบัติหน้าที่ระดับล่าง จึงไม่มีใครสังเกตเห็น
แม้ว่าเป็นกงจะสืบความได้ แต่ก็ไม่ได้คิดจะทำให้เจ้าลำบาก เพียงแค่
อยากซักถามเจ้าถึงเรื่องเก่าเรื่องหนึ่ง

“ในปีนั้นเจ้ารับใช้หญิงซุนหวิ่จากแคว้นเกาลีบนถนนตงถงจื่อใน
ตำหนักชั้นใน หญิงซุนหวิ่ผู้นั้นมีชื่อในทะเบียนให้ตรวจสอบได้ นามว่า
เผียววี่ แต่ในตำหนักนั้นยังมีหญิงอีกรายหนึ่งที่อาศัยอยู่กับนาง ทว่ากลับ
ถูกลบชื่อไปจากทะเบียน เป็นกงจึงอยากถามเจ้าว่านางชื่ออะไร”

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง

เล่นหมั่มัวไม่คิดเลยว่าเวลาล่วงเลยไปกว่าสิบปี จู่ๆ จางก๊วยเฟยกลับ
เอ่ยถามถึงเรื่องนี้ ได้กำเพ่งวังไม่มีความลับใดจริงๆ เกรงว่าวังหลังคงจะ
ปั่นป่วนวุ่นวายแน่แล้ว นางกลัวว่าจะพัวพันถึงลู่อหู่ จึงนิ่งเงียบไม่กล้าตอบ

จางก๊วยเฟยยิ้มเยือกก่อนพูดต่อ “เจ้าเลือกที่จะไม่พูดก็ได้ เป็นกงถาม
คำถามนี้กับเจ้าก็หมายความว่ามีความคำตอบในใจอยู่แล้ว เจ้าจะพูดหรือไม่พูด
ก็ได้ชัดเจนว่าเป็นกงที่หมายจะโค่นล้มนาง แต่สิ่งที่เจ้าควรตระหนักคือ
นางก็กำลังตามหาตัวเจ้าอยู่เงียบๆ เช่นกัน

“หากวันนี้เจ้าพูด เป็นกงยังจะเมตตาไว้ชีวิตเจ้า มิฉะนั้นเมื่อนางจับ
ตัวเจ้าได้ ผลเป็นอย่างไรเจ้าคงจินตนาการได้ ได้ยินว่าที่บ้านเกิดของเจ้า
ยังมีพี่สาวสองคนและน้องชายอีกหนึ่ง คำนวณอายุก็น่าจะมีลูกหลาน
เต็มบ้านแล้ว หลานชายคนโตสุดเพิ่งได้เป็นบิดาเมื่อต้นปีนี้ ในครอบครัว
อยู่ร่วมกันทั้งสี่รุ่น คนรักจากบ้านเกิดเดิมของเจ้ามีนามว่าลี่ต้าจ้วง เขา
ขาหักเพราะช่วยเหลือเจ้าในคราวนั้น หลังจากแต่งงานแล้วภรรยาที่สิ้นใจ
ตอนคลอดลูก เป็นมายาหลายสิบปี

“วันนี้ถ้าเจ้าบอกชื่อแล้วเป็นพยานให้เป็นกงต่อหน้าฝ่าบาท เมื่อเรื่องราวยุติลง เป็นกงจะปล่อยเจ้าออกจากวังกลับบ้านเกิด เจ้ายังมีชีวิตที่ดีอีกยี่สิบสามสิบปี หากเจ้าไม่พูด เป็นกงก็มีวิธีโค่นนางได้อยู่ดี แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกกี่วันกันเล่า จะก้าวไปข้างหน้าหรือถอยหลังกลับ เจ้าตั้งใจเอาเองเถิด”

นางจงใจไม่พูดถึงเรื่องที่เฟี้ยววี่คลอดทารก พุ่งเข้าไปที่จิ้นชิวเท่านั้น พุดพलगยกล้วยน้ำแกงเห็ดหูหนูขึ้นมาแล้วตักจิบอีกเล็กๆ

เส้นหมั่มมัดได้ยืนเช่นนั้น หว่างคิ้วก็พลันกระตุก ความรู้สึกหวานขึ้นทว่าแสนท่างไกลนอกวังหลวงเอ่อทันขึ้นในอก...

อนิจจา ติดอยู่ในวังหลวงยาวนานจนโง่มไปหมด ช่างยาวนานเหลือเกิน นานจนนางคิดว่าผู้คนและเรื่องราวเหล่านั้นเป็นเพียงความฝันจากชาติก่อน...นางเงียบไปนาน สุตท้ายก็ค้อมกายหมอบแนบพื้นไม่เงยหน้าขึ้น จางกุ้ยเพยเห็นจึงโบกมือ สั่งให้ทุกคนที่อยู่รอบข้างออกไป

ฤดูใบไม้ร่วงท่านพ่ออยู่เป็นไข้ร้อนจนนอนหลับไม่สนิท ลู่หลินนำห่อชาที่จัดเตรียมไว้ไปส่งให้อู๋เฉวียนไหย่วที่ห้องครัวหลวง ขากลับเมื่อก้าวข้ามประตูเสียนอันก็เห็นเส้นหมั่มมัดอุ้มห่อผ้าเดินสวนมาใต้ชายคาระเบียงทางเดิน

ชีชื้อจงสั่งให้ขันทีมาถอนหญ้ารกในลานออกไปไม่น้อย เมื่อไร้พวงหญ้าที่เคยพลั่วไหวไปมา พื้นหินสีเทาเขียวก็ดูโล่งเตียน ยิ่งขับให้เห็นความว่างเปล่าและความเงียบเหงาของตำหนักร้างชัดเจนยิ่งขึ้น

แสงอาทิตย์ยามอุ່สว้างจ้าจนแยงตา สาดจับเสื้อผ้าให้ดูราวกับย้อมแสงสว่างอ่อนๆ ลู่หลินเห็นเส้นหมั่มมัดก้าวออกมาจากห้องพักของตน แล้วหันไปมองตำหนักขุนสี่ยี่สิบเจ็ดที่ดูโง้งโง้งอยู่บ่อยครั้ง ในแววดาตุเหมือนทั้งสะเทือนใจและอาลัยในคราเดียวกัน นางจึงหยุดเดินด้วยความสงสัย “หมั่มมัดจะไปที่ไหนหรือ”

เสียงใสของเด็กสาวทำให้เส้นหมิวม้วนงอหน้าขึ้นด้วยความตกใจ สีหน้าเผยแวลนลานเล็กน้อย แต่คิดอีกทีก็ดีแล้ว ยังไม่มีใครในวังหลวงแห่งนี้ที่รู้ว่าเมียอวีได้ให้กำเนิดทารกหญิง หากก้าจัดจิ้นชีวิตได้เร็วก็ยอมปลอดภัย

นางค่อมกายตอบ “บ่าวต้องขอลาแล้ว สี่ปีก่อนก๊วยเพยเหินยงเหินยงจัดให้บ่าวมาอยู่ข้างกายองค์ชาย บัดนี้องค์ชายมีชื่อเสียงกลับคืนสู่ราชสำนักอีกครั้ง อีกทั้งยังมีแม่นางคอยดูแล หน้าที่ของบ่าวจึงไม่จำเป็นอีกต่อไปเวลานี้จะกลับไปรับใช้ก๊วยเพยเจ้าค่ะ” นางตั้งใจกล่าวเช่นนั้นเพื่อให้ตัวเองดูเหมือนเป็นคนของจางก๊วยเพย และลดความเป็นกังวลใจของลู่อี้

หลายวันก่อนลู่อี้เห็นเส้นหมิวม้วนแอบกลับมาจากข้างนอก บ่าวรับใช้ข้างกายลู่อี้ในช่วงที่เขาถูกปลดล้นเป็นคนที่ยังก๊วยเพยจัดหามา เมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงไม่รู้สึกละอายใจนัก นางมิกล้าเหี่ยวว้าง เพียงแต่กล่าว “หมิวม้วนเป็นคนดี ในช่วงหลายปีที่องค์ชายลี้ถูกกักอยู่ในตำหนักร้างแห่งนี้ ร่างกายไม่มีใครแข็งแรงนัก โชคดีที่มีหมิวม้วนดูแลอย่างดี องค์ชายเป็นคนรู้คุณคน ในอนาคตหากหมิวม้วนพบเจอเรื่องยากลำบากอันใดก็ฝากคนมาแจ้งข่าวได้”

นางเป็นดรุณีน้อยอายุเพียงสิบสี่ถึงสิบห้าปี แต่กลับปฏิบัติตัวเป็นธรรมชาติราวกับเป็นแม่เรือนของลู่อี้มานาน ระยะเวลาที่ผ่านมาเส้นหมิวม้วนมองเห็นความรักของพวกเขาทั้งสองคนด้วยตาตัวเอง หัวงอในใจรู้สึกประหนึ่งได้รับการปลอบประโลม

นางย่อกายคารวะลู่อี้แล้วอุ้มห่อผ้าเดินผ่านข้างกายอีกฝ่ายไป

สายลมพัดกลิ่นหอมจากเส้นผมของดรุณีน้อย เส้นหมิวม้วนงอใบหน้าของลู่อี้ อดนึกถึงตอนล้างตัวนางยามคลอดอกออกมาใหม่ๆ ไม่ได้มีोन้อยนุ่มนวลกำแน่นเหมือนลูกหนัง ร้องไห้จ้ำจั่นสาหัส หลังจากช่วยเหลือจางก๊วยเพยในคราวนี้ ชีวิตนี้คงไม่ได้พบหน้ากันอีก ทุกสิ่งในวังหลวงจะกลายเป็นเพียงความทรงจำ อย่างน้อยก็อยากให้ลู่อี้ได้รับรู้เรื่องของสตรี

ผู้มีชะตาอาภัพรายนั้นบ้าง

เส้นหม่อมม้วยหยุดฝีเท้า ก่อนขานเรียกด้วยน้ำเสียงหยั่งเชิง “แม่นาง
ซ้าก่อน”

ลู่อุหลุ่หันกลับมา “หือ? หม่อมม้วยอะไรจะพูดหรือ” ดวงตาวาวใสดู
สายน้ำเจือด้วยรอยยิ้ม

เส้นหม่อมม้วยพูดขึ้น “แม่นางรู้จักสตรีนามว่าเผียวอวีหรือไม่”

“เผียวอวี?” ลู่อุหลุ่ได้ยินแล้วก็อึ้งงันไปครู่ เช่นนี้มีใช้แซ่ของชาวฮั่น นาง
จึงส่ายหน้าด้วยสีหน้างุนงง

เส้นหม่อมม้วยเห็นแล้วก็อดเวทนาไม่ได้ แต่ก็ยังกล่าวเสียงเบา “แม่นาง
ไม่รู้จักก็เป็นเรื่องปกติ เรื่องนี้เล่าแล้วก็ยาวนาน ลิบแปดปีก่อนโจรสลัดบุก
แคว้นเกาลี ราชวงศ์ต้าอู่ช่วยแคว้นเกาลีปราบกบฏ อ่องแคว้นเกาลีจึงถวาย
หญิงซุนหวิ่กว่าสองร้อยนางแต่ฮ่องเต้หลงเฟิงเพื่อเป็นบรรณาการ

“เผียวอวีเป็นหนึ่งในสตรีที่งดงามที่สุด งามจนดวงจันทร์อับแสง
บุปผาละอาย เป็นสตรีที่งามเหนือใคร แต่โชคชะตาของหญิงงามมักถูก
กำหนดให้ผู้คนริษยา ฮองเฮาวันลี่จัดให้นางอยู่ในที่พักตรงปลายถนน
ตงถงจือเป็นเวลาถึงสี่ปี บ่าวรับใช้ข้างกายนางมาตลอดสี่ปี ตอนมาครั้งแรก
นางอายุรุ่นราวคราวเดียวกับท่าน พูดภาษาฮั่นติดขัด แต่ยามยิ้มแย้มกลับ
ชวนให้ประทับใจนัก

“น่าเสียดายที่เป็นหญิงโง่เขลา...ที่หลงรักชายผู้หนึ่งซึ่งฟ้าลิขิตว่า
ไม่ควรรัก คนผู้นั้นมีฐานะสูงส่งเกินกว่าที่นางจะไขว่คว้าได้ นางให้กำเนิด
ทารกแฝดชายหญิง ร่างของนางยังไม่ทันอ่อนกลับต้องสิ้นลมหายใจไป
เสียก่อน แม่นางอย่าเพิ่งเข้าใจผิด มิได้เปรียบเทียบกับเรื่องนี้นักกับเรื่องของท่าน
องค์รัชทายาทมีใจรักแม่นางอย่างแท้จริง วันหน้าท่านต้องมีฐานะสูงส่ง
แน่นอน ที่บ่าวพูดเช่นนั้นเพราะเห็นใบหน้าแม่นางแล้วนึกถึงนาง หากวันหน้า
แม่นางหวนระลึกถึงชื่อนี้ และอยากรู้ว่านางหน้าตาเป็นอย่างไร ก็ยกคันท้อง
ใกล้ตัวขึ้นส่องเถิด ภาพในคันท้องก็คือโฉมหน้าของนาง”

ขณะกล้าวรื้อรอยก็ปรากฏขึ้นที่หางตา นางมองลู่หลี่ด้วยความเมตตา
อีกครั้งแล้วค้อมกายเดินจากไป

ลู่หลี่ฟังแล้วก็เฟลอเหม่อลอย ส่องคั่นห้องมองดูตัวเอง หมายความว่า...ทารกแฝดชายหญิง ความว่าแห้วที่อยากจะอธิบายพลันผุดขึ้น
ในใจ พอจะถามว่าบุรุษผู้นั้นเป็นใคร ร่างท้วมของเลิ่นหม่วมวกก็ก้าวลงบันได
ออกนอกประตูไปแล้ว

เมื่อกลับมาที่ห้องพักของตน เห็นกำไลเงินและจี้รูปสามเหลี่ยมเล็กๆ
วางอยู่บนเตียง ดูเหมือนเป็นหยกประดับที่แบ่งออกเป็นสองชิ้น และชิ้นนี้
เป็นเพียงหนึ่งในสอง กำไลธรรมดา เมื่อส่องดูใต้แสงอาทิตย์อย่างละเอียด
จะเห็นอักษรคำว่า ‘เสี่ยว’ ขนาดเล็กสลักอยู่ด้านใน แสงอาทิตย์ส่องผ่าน
หน้าต่างเป็นวงพร่ามัว เนื้อเงินเก่าเก็บเปล่งประกายราวกับกำลังบอกเล่า
เรื่องราวที่เคยผ่านมาแสนนานอย่างไร้รู้ลืมเสีย ยิ่งมองลู่หลี่ก็ยิ่งรู้สึกราวกับ
หัวใจถูกบีบรัดอย่างประหลาด

คืนนั้นลู่หลี่ฝันร้าย เหมือนว่าถูกจับวางลงบนเตียงเตาที่มีดสนิท ปาก
เล็กกำลังเปล่งเสียงร้องให้จ้า นางรู้สึกชัดเจนว่าตนกำลังพยายามเตะผ้า
เก่าๆ ที่คลุมกาย เป็นทารกที่ยังพูดไม่ได้ บางสิ่งที่คุ้นเคยและโหยหาอย่าง
ยิ่งกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ พร้อมกับความรักและความอาลัยลึกถึง
กระดูกดำ นางโหยหาสิ่งนั้น ไม่อยากให้จากไป ในใจรู้ว่าให้ด้วยความ
โศกเศร้า ทว่ากลับพูดสื่อสารไม่ได้ แล้วจู่ๆ สิ่งนั้นก็หายวับไป หัวใจของ
ลู่หลี่สิ้นสะท้านอย่างแรง ก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝัน

เทศกาลวันไหว้พระจันทร์ในเดือนแปด ดวงจันทร์แขวนอยู่กลาง
ท้องฟ้าดูคล้ายถาดสีเงิน เสาสลัสน้ำเงินหม่นทับทาบลงบนตำหนักขุนสี
ลู่หลี่มองดูโถงที่นอนหลับอยู่ข้างกาย ดูโง่เขลาเปิดปีมีใบหน้าหล่อเหลา
สง่างาม ดูเหมือนว่ามีภาระหน้าที่ที่ต้องแบกรับมากเกินไปในยามกลางวัน
แม้กระทั่งหลับใหล สีหน้านั้นยังดูกลัดกลุ้มและหม่นหมอง ไม่ว่าใครมอง
เห็นก็อดสงสัยไม่ได้

หากเรื่องมากมายเหล่านั้นไม่เกิดขึ้น หากพ่อเฒ่าลูยังมีชีวิตอยู่ หากท่านพ่อยังมีกำลังวังชาปฏิบัติหน้าที่ได้ดี หากไม่มีความบาดหมางระหว่างองค์ชายเข้ากับฉู่โจว ต่อให้ต้องอยู่ในตำหนักร้างแห่งนี้กับฉู่โจวตลอดไปก็มีปัญหา ทว่า...นางต้องแก้แค้นจิ้นชิวให้สาสมกับความผิดที่อีกฝ่ายได้ก่อไว้

ใช้ว่าไม่มีโอกาสวางยาพิษจิ้นชิว แต่ถึงวางยาพิษก็ยังไม่แน่ว่าจิ้นชิวจะติดกับ จิ้นชิวไม่เหมือนนางก๊วยเฟย ฮองเต้จำเป็นต้องพึ่งพาางก๊วยเฟยวังหลังจึงขาดนางไปไม่ได้ ทั้งเวลานี้จิ้นชิวยังไม่กล้าที่จะก้าวล่วงขีดจำกัดของฮองเต้ ด้วยเหตุนี้างก๊วยเฟยจึงเป็นใหญ่ในวังหลัง มีจำเป็นต้องระแวงเคลงใจแต่อย่างใด

ส่วนจิ้นชิวกลับระมัดระวังเรื่องอาหารอย่างที่สุด เคยชินกับการใช้ช้อนเงินเฉพาะของตน หากรู้สึกว่ไม่พอใจในช้อนเงิน บางครั้งยังจงใจแบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้บ่าวกินก่อน บ่าวในตำหนักของนางล้วนขาดกัลการชิมอาหาร แต่เดิมลู่หลีคิดว่ายังมีเวลาอีกยาวนาน ใครจะคิดว่านางกลับถูกยกให้ฉู่โจว หนทางในการลงมือจึงพลอยถูกจำกัดไปด้วย

ดูเหมือนเพราะแบกรับความแค้นของลู่หลีด้วยอีกทาง ช่วงนี้ฉู่โจวจึงพยายามอย่างหนักที่จะไ้ขึ้นไปสู่อำนาจ ยามประชุมในราชสำนัก เขาจะรักษาท่าที่สงบเสถียรและเปี่ยมด้วยความอดทนอดกลั้น หลังจากเลิกประชุมยังต้องไปยืนเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์ฮองเต้ เป็นถึงองค์ชายแต่กลับยกประคองเกี้ยวของฮองเต้เข้าออกประตูตำหนัก

ตามธรรมเนียมวังหลวง หน้าที่แบกหามเกี้ยวเป็นของชั้นที่ ๓ ฉากหน้าบรรดาชั้นที่ ๑และนางข้าหลวงต่างแสดงท่าทีเคารพยำเกรง ทว่าลับหลังกลับพากันซุบซิบนินทาเป็นเรื่องขบขันสนุกปาก

ลู่หลีอดรนปลื้ริมฝีปากบางดวงมได้รูปของฉู่โจวด้วยความเป็นห่วงไม่ได้ ลมราตรีพัดผ่านช่องว่างใต้ผ้าห่มเข้ามาจนรู้สึกเย็นบริเวณบนเอวและแผ่นหลัง ช่วงนี้เขาเรียกร้องบ่อยครั้ง ระดูที่ควรมาถึงล่วงผ่านไปสี่ห้าวัน

แล้วยังไม่มา ลูห์ลี้ว่าอุ่นใจ นึกถึงคำพูดที่เลื้อนหม่อมมวกกล่าวกับตนในตอนกลางวัน จู๊ๆ ก็พลันลึบสนเรื่องอนาคตระหว่างนางกับจุโจว ก่อนขยับร่างเข้าไปใกล้เขาเพื่อรับไออุ่น

ผิวนุ่มเนียนสัมผัสแบบชิตแพงออก จุโจวโอบนางไว้ในอ้อมแขนโดยไม่รู้ตัว ก่อนพึมพำถาม “เจ้าฝันร้ายหรือ กลัวหรือไม่”

หลังจากได้ครอบครองนาง ยามที่ไม่มีคนนอก น้ำเสียงที่พูดกับนางมักเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ผิดไปจากท่าทีเย็นชาในวัยเยาว์ราวกับเป็นคนละคน ลูห์ลี้รู้สึกอบอุ่นใจ นางขานตอบเขาเสียงเบา “อือ”

จุโจวจุมพิตตรงมุมปากนางอย่างหลงใหล กदनางลงใต้ร่าง “มีข้าคอยปกป้องเจ้า ไม่ว่าเมื่อใดก็ไม่ต้องกลัว”

ร่างสูงโปร่งทาบทับลูห์ลี้จนแทบหายใจไม่ออก สองขาเรียวถูกอ้ากว้าง นางขานรับเสียงแผ่ว “อือ”

ยามไฉว...ภายในโถงตำหนักเงียบสงัด เงียบจนมิอาจกลบเสียงหายใจหอบที่ดังสลับกันของชายหญิงคู่หนึ่งได้ ทั้งสองพลิกกายไปมาได้ ผ้าห่มเกือบครึ่งชั่วยาม จากนั้นก็หลับไหลไปอย่างสนิท

ครั้งนี้วันเหยียนฮั่ว...ฮ่องเผ่าชู่เงินเดินทางมาถวายบรรณาการด้วยความจริงใจ ฮ่องเต้จึงทรงจัดพิธีต้อนรับอย่างสมเกียรติ วันที่สิบห้าเดือนแปดจัดงานเลี้ยงต้อนรับในวัง วันที่สิบหกเชิญคณะอุปราชมาแสดงติดต่อกันสองวัน วันที่สิบแปดประพาสชมภูเขาว่านโซ่ว วันที่สิบเก้าเสด็จไปล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ร่วง ณ ลานฝึกม้านอกเมือง

ฮ่องได้รับสั่งให้จางก๊วยเฟย อินเต๋อเฟย และซือซูเฟยอยู่ดูแลวังหลัง ส่วนผู้ที่ติดตามจากวังหลังไปด้วยนั้นเป็นเหล่าพระสนมที่มีบุตรธิดาแล้ว องค์หญิงน้อย องค์ชาย รวมทั้งขุนผ่านเงินและเหล่าหลันหลันที่กำลังตั้งครรภ์ก็เดินทางไปด้วยพร้อมกัน เนื่องจากยังตั้งครรภ์ไม่นาน ท้องยังไม่โตนัก อีกทั้งอยู่แต่ในวังหลวงนานเข้าย่อมเลื่องความเมือหน่ายไม่พ้น ฮ่องเต้จึงมี

พระเมตตาให้ออกไปนอกเมืองเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ ถ้าเหมยผากตัวกับ องค์หญิงรองผู้นี้ ส่วนซุนลวีได้รับการช่วยเหลือจากคังเพย ทั้งคู่จึงได้ติดตามไปเช่นกัน

แต่เดิมไม่มีพระบัญชาให้คังเพยจิ้นชีว์ร่วมเดินทางด้วย จู่อ่างไม่ได้เรียกตัวนาง มีเพียงจูชีที่แะมาถวายบังคมนางในวันก่อนออกเดินทาง เขากล่าว

“พวกรุ่นข้าจะไปฝึกขี่ม้ากับพีลีแล้ว ปฐมจักรพรรดิทรงสร้างบ้านเมืองจากหลังม้า ข้าในฐานะโอรสแห่งราชวงศ์ด้าอี้ย่อมมีควรขี่ลาดตาขาว ต้องเรียนรู้ที่จะเอาชนะมันให้ได้”

จิ้นชีว์ได้ฟังแล้วก็หยิบอุปกรณ์ป้องกันเข้าและข้อศอกใหม่เอี่ยมชุดหนึ่งออกมาจากลิ้นชัก นางประคองเอาตนเองขณะย่อตัวลงเอ่ย “ถึงองค์ชายเก้าไม่พูด จิ้นชีว์ก็มีความคิดเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อก่อนก็คิดอยากให้ท่านเรียน แต่ตอนนั้นดวงตาขององค์ชาย...อีกทั้งไม่มีคนที่เหมาะสมคอยดูแล บัดนี้เมื่อองค์ชายเสียอยู่ด้วย เท่านี้จิ้นชีว์ก็วางใจแล้ว” ขณะพูดก็ลูบดวงหน้าเล็กขาวผ่องของจูชี นัยน์ตาแฝงไว้ด้วยความรักและความเศร้า

วันนั้นจิ้นชีว์ไม่ได้ผัดหน้าประทีนผิว ประหนึ่งล่วงรู้ถึงความระแวงที่จูชีมีต่อนางอย่างเจียบๆ คำเรียกขานจึงถ่อมตนลงโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่คำว่า ‘เป็นกง’ กับ ‘ลูกชี’ อีกต่อไป แต่เปลี่ยนเป็นเรียก ‘องค์ชายเก้า’ กับ ‘จิ้นชีว์’ แทน

จูชีตั้งใจให้นางรับรู้ว่าเขาสนิทสนมกับพีลี ไม่คิดพึ่งพานางอีกต่อไป แต่เมื่อนางรับรู้เช่นนั้นได้จริงๆ ในใจของเขากลับรู้สึกวูบโหวง ถึงอย่างไรก็ยังคงผูกพันกับจิ้นชีว์อยู่ ทว่าสายตากลับเลื้อยมองไปที่ห้องของนางอย่างควบคุมไม่ได้

จิ้นชีว์ดูเหมือนจะสัมผัสได้ จึงก้มหน้าต่ำไปครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นพร้อมเผยรอยยิ้ม “นับดูก็เข้าวังมาสิบเจ็ดปีแล้ว สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงในวังหลวงแห่งนี้มีเพียงกำแพงวัง สิ่งที่ฉาบฉวยและรักษาไว้ได้ยากที่สุดคือ

น้ำใจคน ช่วงนี้ข้ามักฝันถึงสหายเก่าก่อน พวกนางยืมให้ข้า บ้างก็ร้องไห้กับข้า มิไม่รู้ก็มีมากน้อยที่เคยจับมือสาบานเป็นพี่น้อง แต่เมื่อหันหลังกลับก็เย็นชาจิตใจจาง ทว่านี่มิใช่ความผิดของพวกนาง แต่เป็นแก่นแท้ที่ตกตะกอนอยู่ในวังหลวงมานานนับร้อยปี

“เพียงแต่ได้ยินว่าการฝันเห็นคนตายบ่อยๆ เป็นลางไม่ดี ตื่นมากลางดึกมักรู้สึกว้างเปล่าในอกอยู่บ่อยครั้ง เหมือนถูกพวกนางเรียกรหา ร่างกายล่องลอยสู่ความเว้งว้าง กลัวแต่ว่าวันใดตื่นขึ้นมาข้างกายจะว่างเปล่าจริงๆ และอาจไม่ได้เห็นองค์ชายเก่าของพวกเราอีก...เฮ้อ ดูลิ ข้าพูดอะไรออกไป องค์ชายที่ยาวสนุกให้เต็มที่เกิดเพคะ”

ขณะกล่าวก็เผลอปากอย่างเผลอสร้อยแล้วลอบซับหยาดน้ำที่หางตาเบาๆ

วันนั้นจันทน์มีใบหน้าซีดเผือดอย่างประหลาด ทันใดนั้นลู่ซีที่ยืนมองอยู่ข้างๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา เขากลัวว่านางจะปลิดชีวิตตนเองเพราะพระบิดาไม่โปรดปราน จึงวิ่งวอนขอพระบัญชาจากพระบิดาให้มีรับสั่งพาจันทน์ชีวิไปด้วย

มีคำกล่าวว่า ‘หนทางสวรรค์ยากจะเดิน’ แต่ใครจะรู้ว่าหนทางมนุษย์ กลับยากยิ่งกว่า ลู่ซีกับลู่หลิพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อร้องตัวองค์ชายเก่ากลับมา ผูกโยงสายสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งกลางกับฮ่องเต้อีกครั้ง เผื่อรอวันที่จันทน์ชีวิเสื่อมอำนาจ แต่ใครจะรู้ว่าสวรรค์กลับมอบโอกาสนั้นให้แก่นาง ช่วยให้นางแท้จริงทระกูลในครุภพได้อย่างเปิดเผยในการเดินทางครั้งนี้

เริ่มออกเดินทางจากประตูตงหัวตั้งแต่ยามเช้าตรู่ ทานหญิงเก๋าวหันเหียนเจียวที่ปักติงร่างกายแข็งแรงดีมาตลอด ไม่รู้ว่ากินสารบ่มมือเข้าอันใด ระหว่างทางเกิดอาการมวนท้องบ่อยครั้ง ฮองเต้จึงรับสั่งให้ลู่โจวและองค์ชายรองคุ้มกันบรรดาพระสนมและเหล่าองค์ชายองค์หญิงล่วงหน้าไป

ก่อน ส่วนพระองค์ทรงหยุดพักผ่อนกับหวั่นเหียนฮั่วและบุตรธิดาที่ศาลา
ริมทางชั่วคราวพร้อมกำลังพลที่เหลือไว้บางส่วน

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศแห้งแล้ง ทหารองครักษ์แยกย้ายไปดื่มน้ำในร้าน
น้ำชาข้างศาลาริมทาง ทันใดนั้นก็มีคนชุดดำคลุมศีรษะปิดหน้าับร้อยราย
พุ่งออกมาจากที่ลับ ฟังจากเสียงแหบพราก็รู้ว่าเป็นภาษาลับของแคว้น
เกาลี ทั้งหมดประจันหน้าเข้าใส่พร้อมดาบและลูกธนูแหลมคมในมือ ดุดัน
และโหดเหี้ยมยิ่งนัก แต่ละกระบวนท่าหมายสังหารชีวิต

กว่าจะฉวยจะตระหนักได้ถึงความผิดปกติ องครักษ์ส่วนใหญ่ก็ถูก
พิษจากน้ำที่ดื่มเข้าไปแล้ว มือสังหารเหล่านั้นร้องก้องขณะปรี่เข้าหาหวั่น
เหียนฮั่วกับฉู่อั่ง ลู่อลิกสร้างฉู่ซีให้นอนลงบนพื้นรถม้า เด็กน้อยมองเห็น
ลูกธนูพุ่งไปที่ฉู่อั่ง ด้วยกลัวว่าจะสูญเสียพระบิดาไปอีกคน ฉู่ซีในวัย
เก้าขวบพลันปวดร้าไปทั้งใจ เขาตื่นจนหลุดแล้วรีบลุกขึ้นวิ่งไปอีกฝั่ง

จินชี่วพุ่งออกมาจากมุมหนึ่งในเวลานั้นเอง ปกป้องสองพ่อลูกโดย
ไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น ลูกธนูดอกหนึ่งกรีดผ่านแขนของฉู่อั่งไปอย่าง
ฉิวเฉียด อีกดอกหนึ่งปักเข้าที่หัวไหล่ด้านหลังจินชี่ว ลูกธนูดอกนั้นอาบ
ยาพิษ กระทั่งฉู่โจวนำกำลังพลจากด้านหน้ามาสมทบ เขาก็เห็นจินชี่วผละ
ถอยออกจากแผ่นหลังของพระบิดา ก่อนจะล้มลงจมกองเลือดที่
เจิ่งนองไปทั่ว

เลือดสดๆ สีแดงชาดบาดตาไหลออกมามากมาย เหมือนภาพ
เหตุการณ์ในอุทยานหลวงเมื่อครั้งเขาอายุห้าขวบ ที่มเหศวงตางจนปวด
ร้าไปหมด...

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสาม

มือสังหารเป็นนักรบพลีชีพที่แคว้นเกาลีส่งมา หลังจากฉูโจวนำกำลัง กององครักษ์อวี๋หลินมาช่วยก็สามารถพลิกสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว กลุ่มมือสังหารวางแผนลวงหน้ามาอย่างรอบคอบ เมื่อซีซื่อจงและคนของสำนักบูรพามาถึง พวกมันก็กลืนยาพิษฆ่าตัวตายพร้อมกัน ทว่าหนึ่งในนั้น เคลื่อนไหวเข้าไปเพียงเสี้ยวพริบตา ฉูโจวจึงตัวดำมกระบี๋ใส่จนกระดูกาง บิดเบี้ยว ปลิดชีพตนเองไม่สำเร็จ ก่อนถูกซีซื่อจงลากตัวกลับไปทรมาน ยามสอบสวน

เวลานั้นขบวนเสด็จล่องไปครึ่งค่อนทางแล้ว แต่เนื่องจากคังเฟย แท้งบุตร เป็นตายไม่อาจรู้ได้ อีกทั้งหลายคนยังได้รับบาดเจ็บ จึงออกเดินทางต่อเพื่อค้างแรม ณ สถานีพักม้า

ไม่มีใครต้านทานวิธีการทรมานของสำนักบูรพาได้ ซีซื่อจงใช้เวลา ประมาณสองชั่วยามก็เห็นความสำเร็จ มือสังหารแคว้นเกาลีผู้นั้นน้อยเสียด แสบพร่าสองคำ “หวังเยว่²³⁸” ในสภาพเลือดกบปาก ก่อนตาเหลือกแล้ว ลื่นไหลลง

นอกจากนี้ยังค้นพบป้ายไม้สีน้ำตาลขึ้นหนึ่งจากตัวเขา สลักอักษรสองตัวว่า ‘ตันมู่’ ซึ่งเป็นหน่วยมือสังหารเดนตายที่มีค่าจ้างแพงที่สุดในแคว้นเกาลี มีเพียง ‘หวังเยว่’ ที่ไม่เข้าใจความหมาย ซึ่ชื่อจึงจึงนำป้ายไม้แผ่นนั้นไปยื่นขอรับโทษเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้

อักษร ‘หวังเยว่’ เป็น ‘นาย’ รวมกันเป็นคำว่า ‘วัง’²³⁹ คนอื่นอาจไม่รู้ชื่อเล่นของบรรดาองค์ชายที่อยู่ในร่นราวคราวเดียวกับฉู่อ๋าง แต่ ‘วัง’ เป็นชื่อเล่นของฉู่อ๋างที่อยู่ในแคว้นเกาลี เมื่อครั้งที่ฮ่องเต้เส้าตี้ พระบิดาของฉู่อ๋างประชวรหนัก พระสนมสวี่ชู่ยกำลังตั้งครรร้องค์ชายสิบสอง จึงตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า ‘วัง’ หวังยังไม่ทันได้เห็นเขาเกิด พระองค์ก็สวรรคตไปแล้วเสียก่อน

เรื่องนี้ฉู่อ๋างเคยได้ยื่นฮ่องเต้หลงเฟิงกล่าวถึงโดยบังเอิญเพียงครั้งเดียวในยามที่ยังเล็กนัก

หากเป็นการว่าจ้างของฉู่เซิงโดยใช้นามนี้จริงๆ ละก็ การที่เขารื้อนรจนถึงเพียงนี้ เกรงว่าคงกลัวหวั่นเหียนฮั่วจะสานสัมพันธ์ไมตรีกับราชวงศ์ต้าอี้ อ่องแคว้นเกาลีกลัดกลุ้มใจและคิดจะส่งตัวเขากลับมา จึงใช้กลอุบาย ‘ทุบหม้อข้าวจมนเรือ’ หมายถึงจะลอบสังหารตน

แปลเทียนในห้องกระป๋องไหว หมอลหลวงอาวุโสแซ่เว่ยกำลังพันแผลที่แขนให้ฉู่อ๋าง ฉู่อ๋างยื่นมือไปรับแผ่นป้ายห้อยเอวมาแล้วกวาดตามองริมฝีปากได้รูปได้เรียวหวดขบเข้มเข้าหากันเบาๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ออกไปเถิด กลับวังหลวงแล้วค่อยหาหรือเรื่องนี้”

“พะยะค่ะ” ซึ่ชื่อจึงค้อมกาย ก่อนก้าวถอยออกจากประตูอย่างนอนน้อม

²³⁸ อักษร ‘หวัง’ (亡) มีความหมายว่า ตาย ส่วนอักษร ‘เยว่’ (月) มีความหมายว่า พระจันทร์

²³⁹ อักษร ‘วัง’ (望) มีอักษร ‘หวัง’ (亡) และ ‘เยว่’ (月) รวมอยู่ด้วย

หลังจากเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ผ่านพ้นไป อากาศก็เริ่มเย็นลง ทุกวัน ในป่าเขาทางไกลนี้ยิ่งหนาวเย็นกว่าในวังหลวง โคมไฟส่องแสงสีแดง ทอประกายภายใต้เรือนหลังคาทึบสีดำ บัวแต่ละรายต่างอุ้มผ้านวมและผ้าห่มไปเติมให้ตามห้องของเจ้านายตน กลุ่มคนจำนวนไม่น้อยมาชุมนุมรวมตัวกันในสวนดอกไม้เล็กๆ ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ดูเหมือนว่าภัยพิบัติมักทำให้ผู้คนเข้าใจกันโดยไม่รู้ตัว แม้แต่คนที่เคยมีความขัดแย้งหรือเป็นศัตรูก็อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบในช่วงเวลาเช่นนี้ ทั้งหมดกำลังพูดคุยถึงสถานการณ์เฉียดตายที่เกิดขึ้น

หมอหลวงสองคนกับบ่าวรับใช้เดินออกมาจากเรือนหลังที่สี่ฝั่งตรงข้าม ด้านหลังคือห้วมั่วที่ถือถาดไม้แดงหลายราย ดูจากสีหน้าแต่ละคนล้วนเคร่งเครียด ผู้คน ณ ที่นั่นพากันเงยบเสียงในทันใด

ผู้ที่อยู่ในเรือนหลังนั้นก็คือคังเพย...คังเพยที่แท้จริงแล้ว

เดิมทีมีข่าวลือในวังหลวงว่านางตั้งครรภ์ ทว่าก็เป็นเพียงการคาดเดาวันนี้เมื่อบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้จึงไม่สามารถปิดบังอำพรางได้อีก ได้ยินว่าตอนที่ขึ้นที่หามกลับมา อาการนี้ทั้งชุดซุ่มซอกไปด้วยเลือดสีแดงคล้ำ ลมหายใจใกล้จะหมดลงเต็มที่ นางเป็นพระสนมคนโปรดที่ได้รับพระเมตตามาหลายปี แต่กลับปิดบังเมื่อตั้งครรภ์ เห็นได้ชัดว่าเด็กคนนี้เป็นที่ต้องการของฮ่องเต้

หลังจากจัดหาที่พำนักแล้ว ชู่อ่างแวงมาดูนางเพียงแวบเดียว ยินยอมข้างเตียงครู่หนึ่งแล้วก็จากไปด้วยสีหน้าเย็นชา แต่องค์ชายเก้าฉูกลับนั่งเฝ้าอยู่ตลอด บ่าวที่เข้าไปปรนนิบัติเล่าว่าใบหน้าของคังเพยขาวซีดเหมือนกระดาษ หน้าท้องแบนลงแล้ว หลับตาไม่ได้สติ องค์ชายเก้าฉูจับมือนางไว้ บางครั้งก็เชยกลางฝ่ามือของนาง ริมฝีปากของเขาสั่นเล็กน้อย องค์ชายเก้าฉูมองนางประหนึ่งมารดาเลี้ยง ทั้งยังเคารพเชื่อฟังนางถึงเพียงนี้ การที่ฮ่องเต้ไม่ทรงยินยอมให้คังเพยตั้งครรภ์จึงเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับขอบฟ้าเหนือลานฝึกม้าชานเมืองหลวงในยาม

สายันท์ แสงสลับสี่เหลี่ยมอำพันสอดส่องไปทั่ว คืบนี้้องค์ชายสี่และองค์ชาย
รองสวมเกราะผลัดกันฝ่าเวรยาม เสียงเกือกม้าจากกององครักษ์อวี๋หลิน
กระทบกันดังกังวานไปทั่วทั้งสี่ด้านของลานฝึกม้า

ห้วนเหียนฉิน...บุตรชายคนที่สามของห้วนเหียนฮั่วซึ่งถูกกักตัว
อยู่ในหอวิวันหมิงมาตลอดได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ในตอนกลางวันที่หลบเลี้ยง
ลูกธนู ลัทธิชาตญาณสั่งให้องค์หญิงรองฉู่ฉือซุกซบเข้าไปในอ้อมอกของ
อีกฝ่ายเพื่อเอาชีวิตรอด ห้วนเหียนฉินถูกดาบฟันที่หัวไหล่เพราะช่วยเหลือ
นาง ฉู่ฉือจึงนำโอสถไปเยี่ยม แต่ด้วยกลัวว่าจะผิดธรรมเนียม จึงพา
เถาเหมยไปด้วยอีกคน ขณะที่ซุนลวี่ก็หายไปนับแต่รู้ว่าคงเพยแท่งบุตรใน
ครรรค์ ไม่รู้จะไป سراโศกเสียใจอยู่ที่ใด ลู่หลินหานงไม่พบ จึงนั่งอยู่ที่
โต๊ะหินพลางฟังทุกคนสนทนากัน

แสงไฟใต้ระเบียงเรือนผิงตรงข้ามดูพร่าเลือน แม้จะกั้นด้วยบาน
หน้าต่างฉลุลาย นางก็ยังมองเห็นร่างของจิ้นชิวที่นอนอยู่บนเตียง นางอยาก
ให้จิ้นชิวตายไปเสีย ไม่สนใจด้วยว่าอีกฝ่ายจะรักษาทหารกในครรรค์ไว้ได้
หรือไม่ จิ้นชิวเสียเลือดมากเท่าไร ลู่หลินก็ไม่นึกเวทนา นั่นเป็นสิ่งที่จิ้นชิว
สมควรได้รับ ทั้งที่วางแผนการไว้รอบคอบแล้ว กลับคิดไม่ถึงว่าจิ้นชิวจะ
แท่งบุตรในสถานการณ์เช่นนี้ เวลานี้เป็นตายไม่อาจรู้ได้ ไม่รู้ว่าเมื่อพื้น
ดินมาอีกครั้งจะเป็นเช่นไร ขออย่าให้ความพยายามของนางกับฉู่โจวต้อง
เสียเปล่าเลย

สายลมยามค่ำพัดโชยเส้นผมข้างผมบวม เรียวคืบบนใบหน้างดงามของ
ลู่หลินขมวดเล็กน้อย บางทีอาจเป็นเพราะความคิดของนางคับแคบเกินไป
พอได้พิจารณาทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบใหม่อย่างละเอียด ก็รู้สึก
ว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล ทว่าก็ยังหาต้นสายปลายเหตุไม่พบ เมื่อเห็น
ชั้นที่และนางข้าหลวงกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาจึงแน่นปากแล้วรวบรวมสติ

เพื่อปลอบขวัญคณะผู้ติดตาม ช่องเต๋อทรงสั่งให้ห้องครัวหลวงยก
ของว่างมาให้ทุกคนกินเพื่อสงบจิตใจ บ่าวได้รับใจึกเมล็ดบัวและพุทราแดง

ส่วนเจ้านายเป็นน้ำแกงไก่ตุ๋นตั้งเข้ากับบะหมี่อายุยืน ของว่างของลู่หลี่ก็เหมือนกับหญิงซุนหรือรายอื่นๆ ชั้นที่น้ำน้ำแกงมาให้นางพร้อมด้วยไข่มุกกระชาย่างในกระเป๋าบัวใบหนึ่ง นางเดาว่าคงเป็น ‘อาหารจานพิเศษ’ จากฉู่โจว เขารู้ว่านางชอบกินไข่มุกกระชาย่างตั้งแต่เด็ก ในใจก็พลันรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา

บัดนี้กลับเป็นเขาที่เรียนรู้ที่จะเอาใจผู้อื่นแล้ว

เพิ่งตกกินไปได้ไม่กี่คำ ซุนผานเงินในชุดคลุมขนกระต่ายก็เดินฉับเท้าเข้ามา เมื่อเห็นนางกำลังดื่ม น้ำแกงก็นั่งลงข้างๆ รวากับจงใจรบกวนในเมื่ออีกฝ่ายถือขลุ่ยเลาหนึ่ง นางสละบาตรปลายพุ่ตกลงไปในถ้วยน้ำแกงของลู่หลี่ ก่อนแสร้างทำท่าราวกับเพิ่งสังเกตเห็นแล้วหันมากล่าว “เอ? ดูลีลมแรงนัก ตกลงในน้ำแกงเจ้าเสียแล้ว ช้ำยังเปรอะพุ่ของเป็นกงไปด้วย ดูท่าทางเจ้าหิวมาก เอาส่วนของเป็นกงไปกินก็แล้วกัน”

หลังจากที่มีคนวางยาพิษในชามน้ำแกงของซุนผานเงินในครานั้น ย่อมเด่ก็มักจะเสด็จไปประทับกับนางอยู่เนืองๆ แม้แต่หลี่หลั่นหลั่นและเลิ่นเพยที่อยู่อำหนักนางซุนด้วยกันก็ยังไม่ได้รับความโปรดปรานเท่านาง ทั้งรูปลักษณะของนางยังเหมือนงูตัวยาว คอเรียวยาวและขาวผ่อง บัดนี้เมื่อได้รับพระเมตตาก็ยังอวบอ้วนมีน้ำมีนวล นัยน์ตาทอประกายแวววาวเจิดจ้า ดูเหมือนจะหยิ่งยโสขึ้นกว่าเก่าด้วย

ลู่หลี่ไม่แน่ใจว่าครั้งก่อนที่ซุนผานเงินไม่ตรวจสอบเป็นเพราะมีจิตใจเมตตาจริง หรือเพียงแค่คล้อยตามแผนการเพื่อแย่งชิงความโปรดปราน ครานั้นหากต้องการตรวจสอบ เพียงแค่เปรียบเทียบกับเส้นผมของแต่ละคนก็หาตัวคนที่คล้ายกันได้ อย่างไรก็ตามเสียการลงโทษนางข้าหลวงในวังหลวงก็มีใช้เรื่องแปลกใหม่

ทว่านางกับซุนผานเงินไม่ลงรอยกันมาแต่ไหนแต่ไร ลู่หลี่จึงไม่กินน้ำแกงอีก

กระทั่งซุนผานเงินบอกลู่หลี่ในภายหลังว่าน้ำแกงนั้นถูกวางยาพิษ นางเห็นในระหว่างทางที่เดินมา นางข้าหลวงรายหนึ่งเลี้ยวหลบจากเข้าไป

ในป่า จากนั้นก็โรยผงยาลงไปเล็กน้อย เมื่อเดินตามมาก็พบว่าน้ำแกง
ชามนั้นถูกยกมาให้ลูหลี่

แต่ลูหลี่ในเวลานี้หาได้รู้ไม่ นางคิดเพียงว่าในน้ำแกงนั้นอาจจะมีเหล่า
เห็ดพิษมากเกินไป หรืออาจเป็นเพราะตนต้องลมเย็น ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
เดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็รู้สึกวิงเวียนศีรษะ ระหว่างทางเจอขันที่รายหนึ่ง
บอกว่าเป็นอากาศในตอนกลางคืนหนาวนัก องค์ชายสี่สั่งให้นำเสื้อคลุมไปส่งให้
กำลังรออยู่ที่ต้นอุ้งใหญ่

ตั้งแต่เหตุการณ์ลอบสังหารในตอนกลางวัน เนื่องจากสถานการณ์
วุ่นวาย ช่องเต๋ทรงได้รับบาดเจ็บ ทั้งสองจึงไม่ได้พบหน้าและสนทนากัน
อย่างจริงจัง ต้นอุ้งใหญ่อยู่ในหม่มลับตา ลูหลี่คิดว่าจิตใจคงอยากจะใช้เวลา
กับนางสักรุ่นหนึ่ง เพราะจำได้ว่าเขาบาดเจ็บ นางจึงนำผงโอสถและอาหาร
ว่างยามค่ำมาพร้อมกับเสื้อคลุมด้วย

เดินลึกไปตามทางเล็กๆ ผ่านซอกหินแคบยาว หลังจากนั้นก็ถึง
พงหญ้าแห้งที่พัดไหวกลางฤดูใบไม้ร่วง โฉนเดินๆ อยู่แล้วตาพร่าเลือน
เช่นนี้ ลำคอแห้งผาก แต่ถึงกระนั้นก็ยังพอมีสติอยู่บ้าง ก่อนเห็นร่างสูงกำยำ
นั่งอยู่ที่ต้นอุ้งใหญ่ มวยผมสีดำประดับด้วยกวางหยก ลาดไหล่ดูเหมือน
จะหนาแกร่งกว่าฉู่โจว มีสุราภาหนึ่งวางอยู่ข้างกาย

ลูหลี่ขานทักอย่างฉะฉาน “นายท่านใช้หรือไม่ บำนำเสื้อคลุมมาให้ท่าน”

ฉู่ควงได้ยินเสียงไพเราะที่คุ้นหูแล้วก็หัวเราะเยือก “ไม่ได้นอนอยู่กับ
เจ้าเด็กนั้นหรือไร สองคนรักใคร่กลมเกลียว โฉนถึงต้องเรียกข้ามาเพื่อ
เหยียบย่ำหัวใจด้วย ยอมเปลี่ยนใจมาหาข้าแล้วหรือ”

ขณะกล่าวก็หันหน้ามา ริมฝีปากบนที่หนาเล็กน้อยเผยขึ้น ดวงตา
แดงเรื่อ เสียงแหบแห้ง

ลูหลี่ฟังตระหนกได้ถึงความผิดปกติในเวลานี้เอง นางมิใช่คนที่นัด
หมายฉู่ควงมาที่นี่ ทว่าตอนที่คิดจะหมุนตัวหนีก็สายเกินไปเสียแล้ว

ฉู่ควงคงถูกวางยาด้วยเช่นกัน พวกเขาทั้งสองคนถูกกับดักล่อให้

ตกหลุมพราง จุดประสงค์ของแผนการนี้คือทำให้ฉุฉิวสูญเสียลูหลี่ ทว่า ลูหลี่ในยามนั้นไม่ได้ตระหนักรู้เลย

การศึกที่ชนะมาได้โดยใช้ชีวิตของตนเป็นเดิมพัน แต่พระบิดากลับให้องค์ชายสี่ต้อนรับคณะทูตอย่างเต็มเกียรติยศ เหตุการณ์ที่เขาช่วยชีวิตพระบิดาอย่างทันหว่างที่ในตอนกลางวัน ก็ยิ่งทำให้ได้เปรียบไปอีกหนึ่งก้าว

ความอิจฉาริษยาและความโกรธซึ่งของฉุฉิวว่ไรที่ระบวย ชายหนุ่มที่อยู่ในการเฝ้ามาจวบจวนลูหลี่ตื่นติดกับต้นไม้ด้านหลังอย่างแรง ปากก็กล่าว “ข้าอุตส่าห์ทุ่มเทความพยายามทั้งหมดเพื่อก้าวให้สูงขึ้นในวังหลวงแห่งนี้ สุดท้ายผลประโยชน์ทั้งหมดกลับตกเป็นของน้องสี่! เจ้าเต็มใจยอมเสียสละเพื่อเขามิใช่หรือ! ถ้าเช่นนั้นก็ขดีใช้สิ่งที่เขาติดค้างเข้ามาทั้งหมดแล้วกัน!”

เขาพูดพลาถปดกระโปรงของลูหลี่อย่างสะเปะสะปะ อาจจะเป็นเพราะฤทธิ์สุราที่ทำให้ส่วนนั้นของเขาพองขยายแข็งขึ้นอย่างน่ากลัวเกินกว่าที่ลูหลี่จะจินตนาการถึง แม้จะกั้นขวางด้วยกระโปรงห่มาเมียนช่วงฤดูใบไม้ร่วง ลูหลี่ยังสัมผัสได้ถึงความปวดร้าวที่กำลังจะทะลักเข้ามา

“ปล่อยข้านะ! ท่านอ๋อง ท่านเสียสติไปแล้ว!” เวลาที่ลูหลี่ไม่อาจยอมรับบุรุษใดนอกจากฉุฉิวได้อีก นางใช้แรงทั้งหมดทุบทั้งไหล่และศีรษะของฉุฉิว แต่ฉุฉิวไม่แฉะ ยังคงตึงตันที่จะลวงล้ำเข้าไปใต้ชายกระโปรงของนางให้ได้

หากไม่ใช่เพราะขุนลวี่ที่สิ้นหวังกับชีวิตในวังหลวงแอบหลบมาร่ำให้อยู่ในป่า ค็นั้นลูหลี่อาจถูกฉุฉิวย่ำยีไปแล้ว ขุนลวี่ปรากฏตัวในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ฉุฉิวกำลังจะเลิกชายกระโปรงของลูหลี่ บางทีอาจเป็นเพราะตกใจที่เห็นภาพอันป่าเถื่อนรุนแรงนั้น นางจึงคว่ำก้นหันขึ้นมาแล้วขว้างไปที่ท้ายทอยของฉุฉิวโดยไม่ทันได้ไตร่ตรอง ฉุฉิวที่เดิมเลือดขึ้นหน้าจึงทรุดลงกับพื้นด้วยความมึนงง

ลูหลี่จึงมือขุนลวี่วิ่งหนีกลับมา หลังจากทั้งสองคนแยกกัน ขุนลวี่พบ

ว่ากำไลหยกที่มารตามอบให้นางหล่นหายจึงรีบวิ่งกลับไปหา เวลาเดียวกันนี้องค์ชายรองที่นอนแผ่อยู่บนพื้นได้สติคืนมาแล้ว ทว่ากลับไม่ยอมลืมตา อาจเป็นเพราะหลังจากถูกทำร้าย ในใจก็พลันหดหู่หมดหวังจนไม่คิดจะร้อง ลู่อหลิคืนมาอีกแล้ว ทว่าอวัยวะส่วนล่างยังคงทรمانราวกับถูกไฟเผา มันแข็งขึ้นชูชันอยู่เช่นนั้น ยิ่งทำให้ความผิดหวังและความเจ็บปวดจนไม่ยอมามีชีวิตอยู่ของเขาแผ่ขยายไม่มีที่สิ้นสุด

ซุนลวี่เห็นภาพนั้น นางคิดว่าเขาหลับ เมื่อเห็นกำไลตกอยู่ข้างกาย อีกฝ่ายจึงยกชายกระบี่ปรองพลางเดินเข้ามาหยิบ แต่ในขณะที่กำลังจะหมุนตัวกลับ ชู่ค่วงก็คว้าข้อเท้านางไว้ในทันที

เป็นกององครักษ์อวี๋หลินที่ลาดตระเวนยามกลางคืนผ่านมาพบหลังจากล่องเลยไปกว่าหนึ่งชั่วยาม เวลานั้นซุนลวี่เจ็บปวดจนหมดสติไปแล้ว ตอนที่เถาเหมยหาโอสถ์ให้ กระบี่ปรองและส่วนนั้นของนางฉีกขาดจนแทบไม่เหลือสภาพ เมื่อรู้ตัวว่าตัวก็เดือดดาลสุดขีด ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้เป็นถึงองค์ชายแต่ไม่ขยับหมั่นเพียรในหน้าที่ ทว่ากลับก่อความวุ่นวายในวังหลัง เนื่องจากไม่ต้องการให้หวั่นเหียนฮั่วได้ยินเรื่องน่าบัดสีของราชสกุล จึงสั่งขังองค์ชายรองหนึ่งคืน วันรุ่งขึ้นก่อนฟ้าสางก็ให้จางผู่ นำกำลังพลหนึ่งกองส่งตัวกลับเมืองหลวง

ฉูโจวไม่รู้เรื่องนี้ ลู่อหลิไม่ได้บอกเขา คืนนั้นเมื่อเขากลับห้องพักก็ล่องเข้ายามจื่อไปแล้ว ร่างกายเปียกปอนไปด้วยความชื้นยามราตรี กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้ง หากเป็นเวลาปกติ ลู่อหลิคงไล่ให้เขาไปอาบน้ำก่อน แต่คืนนั้นทันทีที่ขึ้นเตียง นางกลับตัวดวงแขนโอบรอบลำคอเขาและแนบกายไถลชิด ไม่ยอมปล่อย

ปกตินางเป็นคนที่น้อยที่ปากคอเราะราย ชอบยั่วแหย่และปั่นหัวคนอื่นนัก ไม่เคยมีครั้งใดที่นางเป็นฝ่ายเข้าหาเขาก่อนแบบนี้... คำคืนหลังเทศกาลไหว้พระจันทร์อากาศหนาวเย็น ผ้าห่มอบอวลด้วยกลิ่นหอมและความอบอุ่นของหญิงสาว ชวนให้รู้สึกหวานฉ่ำไปทั้งใจ

ฉุโจรู้เรื่องท้องค์ชายรองพยายามล่วงเกินลู่อหฬในวันรุ่งขึ้น นอกจากความเคียดแค้นซึ่งซึ่งที่ฝักฝักของสองพี่น้องในยามนั้นแล้ว ในใจพวเขายังเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดต่อลู่อหฬและตำหนิตนเองจนแทบจะแหลกสลาย

เนื่องจากวันเหียนฮั่วและบุตรชายทั้งสองต่างก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย การล่าสัตว์ที่ลานฝึกม้าจึงหมดสนุกไปโดยปริยาย คณะเดินทางมุ่งหน้ากลับวังหลวงในเย็นวันรุ่งขึ้น

เมื่อถึงวังหลวง ฮ่องเต็กก็เสด็จไปยังตำหนักเหียนซึ่งด้วยความโกรธซึ่ง จากนั้นจางก๊วยเพียก็รีบตามไป ฉุค่วงเพ็งได้พินิจมองขุนลวี่ด้วยสายตาจริงจังในเช้าวันนี้ ได้ยินว่านางแขวนคอกกลางตึกคืบวาน แต่มีคนช่วยลงมาได้ทันท่วงที นางไม่ได้หลงใหลองค์ชายรอง มาวันนี้เมื่อนึกถึงความรุนแรงของเขาก็ก็นึกถึงเจ็บปวดและหวาดกลัว ร่ำไห้จนตาบวมร่ำกับมีตุ่มน้ำพอง

ฉุค่วงเองก็สร้างจากฤทธิ์สุราแล้ว เคราเหียนขึ้นรกรกรึมบนใบหน้าหล่อเหลาในชั่วข้ามคืน ใบหน้าซูบตอและซีมเซา เพียงแค่จ้องมองขุนลวี่โดยไม่กล่าวคำใด ก่อนจะก้มหน้านิ่งเสียบ

ฉุอ่างมีสีหน้าทะมึน นั่งหยัดแผ่นหลังส่งอายุใต้กำแพงงาทองเหลืองกลางตำหนัก เรื่องนี้อาจเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กก็ได้ หากพูดให้เล็ก... ก็แค่องค์ชายรักกับหญิงขุนหั่ว แต่ถ้าพูดให้ใหญ่... ก็ถือเป็นการละเมิดจารีตวังหลังของฮ่องเต็ก ขุนลวี่มีรูปร่างหน้าตาละม้ายคล้ายเหอหว่านจิน ฉุอ่างเคยพบนางในตำหนักเหียนหลายครั้ง ทั้งยังเคยเหม่อมองดวงหน้าของนางหลายหน ช่วงนี้จางก๊วยเพียว่าจิตใจไม่น้อย ยิ่งมาได้ยินว่าจันชั่วแถมลูกเพื่อช่วยเหลือฉุอ่างและองค์ชายเก่าด้วยแล้ว นางจึงสั่งให้คนไปตามตัวหลิวก่วงซึ่งมาจากประตูเหียนหนี

เช้าวันนั้นลู่อหฬสวมชุดเสียดสีแดงอ่อน นั้งซักผ้าอยู่บนม้านั่งเตี้ยหน้าตำหนักขุนลวี่ แสงอาทิตย์ยามเช้าทอประกายสีเหลืองอ่อนอบอุ่น ฉุโจนั่งตัวตรงเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะในตำหนัก ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้นสบตากันเป็น

ครั้งคราวพลางหนักถึงความปรารถนาอันเร่าร้อนในคำคืนวาน ความรักมากมายไหลเวียนในห้วงเวลาอันเสียดสี จู่ๆ ชั้นที่รายหนึ่งก็เดินเข้ามาด้วยท่าที่รีบร้อน ไม่รู้ว่าพูดอะไร จู๋จิวรีบเปลี่ยนเสื้อคลุมแล้วก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว

เสียบเหลือเกิน เสียบจนแม่แต่จักจั่นที่หยุดร้องก็ยังถูกปลุกให้ตื่นได้

...

ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมง เสี่ยวลู่จื่อก็มาเยือน เสี่ยวลู่จื่อเป็นชั้นที่หัวไว อายุราวสิบแปดสิบเก้าปี หน้าตาเกลี้ยงเกลา ยามปกติพบเจอผู้ใดก็มักหัวเราะด้วยความช่างจำนรรจา แต่วันนั้นสีหน้าของเขากลับดูพิลึกนัก เสียงที่เอ่ยออกมาเครียดขรึม “หลี่จื่อ เจ้าตามข้ามาที่”

คำพูดสั้นกระชับ กล่าวจบก็เดินนำหน้าไป ชุดอัสานสีเขียวใบไม้พัดกระพือ หลายครั้งที่ดูเหมือนอยากจะหันกลับมาถามอะไรบางอย่าง ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกมา

หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่

ระยะที่ผ่านมาจากภัยพิบัติหรือเรื่องการหมั้นหมายสู่ขอกับเจ้ากรม คลังจั่วอิง หากเรื่องอื้อฉาวของบุตรชายแพรงพรายออกไป เกรงว่าจั่วอิง คงอวยากยกบุตรสาวให้เป็นพระชายารองขององค์ชายสี่ดีกว่าเป็นพระชายา เอกขององค์ชายรอง

นางกล่าวขึ้น “อยู่ดีไม่ว่าดี คำๆ มีดๆ ใครกันจะไปเปลี่ยนแปลงโดย ไร้เหตุผล เกรงว่าคงเป็นเพราะสองฝ่ายมีใจให้กันเพคะ แต่กลับกลายเป็น ความเข้าใจผิดเสียได้ ก่อนหน้านี้ที่ฝ่าบาททรงจัดงานเลี้ยงฉลองในอุทยาน หลวงก็เพื่อเฟ้นหาสนมให้ลูกค่วง ในเมื่อเรื่องราวเลยเถิดมาแบบนี้แล้ว มิสู้รับนางเข้าตำหนักอ่องเสียเลย?” กล่าวพลางเหลือบตามองไปทางซุนลวี่ อย่างมีนัย

ซุนลวี่ร้องไห้จนดวงตาแดงเหมือนลูกท้อ จู่อย่างจ้องมองนาง ก่อน กล่าวเสียงขรึม “เงินต้องการพึ่งความจากเจ้า หากเป็นความจริง เงินจะจัด พิธีอภิเษกสมรสให้พวกเจ้าเอง แต่ถ้าไม่พูดความจริง วันนี้จะลงโทษ พวกเจ้าทั้งสองฐานประพฤติดีผิดครองธรรม”

ซุนหลี่ไม่คาดคิดว่าฮ่องเต้จะทรงมีน้ำใจกว้างขวางถึงเพียงนี้ นางนึกถึงความรู้สึกยกย่องชื่นชมที่เคยมีต่อเขา แล้วยากจะกดข่มความโศกเศร้าในใจ จำต้องเล่าเรื่องราวทั้งหมดออกมาด้วยความทุกข์ระทม

ฉู่อ่างได้ฟังเช่นนั้น สีหน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นไม่น่ามอง เขาหันไปกล่าวกับฉู่ค่วง “ราชวงศ์ต้าอี้ของเรามีกฎระเบียบเคร่งครัด ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องล่วงเกินภรรยาพี่น้อง เจ้าไม่สนใจอาการบาดเจ็บของเจิ้น ซ้ายังคิดจะตะตองนางข้าหลวงเพียงรายเดียวขององค์ชายสี่ ปีนี้ชนเผ่าเหมียวทางตะวันตกเฉียงใต้ร่วมมือกับพวกลัทธิดอกบัวขาวก่อความวุ่นวาย เมื่อบาดเจ็บพลหายดีแล้วก็จงเตรียมตัวไปปราบจลาจลที่เสฉวนเถิด”

จางก๊วยเฟยได้ยินแล้วก็อดอดคับข้องใจ ฉู่ค่วงกลับมาจากสนามรบด้วยบาดเจ็บสาหัสในเดือนสาม นับเวลาแล้วไม่ถึงครึ่งปีเต็มด้วยซ้ำ กลับมาก็ถูกเด็กสาวผู้นั้นยั่ววนจนถึงขั้นต้องรีบเร่งตกแต่งตำหนักอ่อง สองแม่ลูกพบหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง เวลานั้นยังจะถูกตัวส่งไปอีก दिनแดนตะวันตกเฉียงใต้เต็มไปด้วยไอพิษ ชนเผ่าเหมียวดูร้ายป่าเถื่อน ไปก็มีแต่งานหนัก ไม่มีผลประโยชน์

เมื่อนึกถึงโฉมหน้าน่าเอ็นดูของหลู่หลี่ นางจึงยกมูมปากยิ้มก่อนกล่าว “ทั่วทั้งวังต่างรู้ว่าฝ่าบาทให้ความสำคัญแก่องค์ชายสี่ องค์ชายสี่เก่งกาจทั้งบุ๋นและบู๊ สมควรได้รับการยกย่องจากฝ่าบาท แต่วันนี้ความลำเอียงของฝ่าบาทกลับสร้างความยุติธรรมแล้วเพคะ ราชวงศ์ต้าอี้ของเราให้ความสำคัญแก่เกียรติยศในวังหลวง วังหลังไร้เรื่องวุ่นวายมาสองร้อยปี แต่ฝ่าบาทปล่อยให้ห้องค์ชายสี่กับญาติผู้พี่ผู้น้องทำผิดจาริต ตำหนักทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีเสียงอีกทีก็ไม่วैनวัน ส่วนลูกค่วงที่ยังไม่ได้ทำอะไรผิด กลับต้องถูกส่งตัวไปล่าปากตรากตรำแทน?”

ขณะกล่าวดวงตาคู้งามบนใบหน้าก็เริ่มเผยริ้วรอยแห่งวัยกลางคน ก็จับจ้องฉู่อ่างที่อยู่บนบัลลังก์มังกร

ความรู้สึกยังมีอยู่ ความรักยังไม่จางหาย น่าเสียดายที่กาลเวลาทำให้

ความรักนี้หนักรั้ง อีกทั้งความไม่ยอมจำนนและความไม่พอใจมากมาย
แทรกแซงเข้ามาแทนที่

जूอ่างย้อมมองออก แต่คำพูดนั้นก็กลับทำให้เขาอึ้งงั้นจึงถาม “น้อยครั้ง
นักที่ท่านหญิงจากตำหนักองค์จะมาเยือนวังหลวง องค์ชายสี่ก็ยิ่งแทบไม่ได้
ติดต่อกับผู้คนภายนอก กุ้ยเฟยฟังเรื่องนี้มาจากที่ไหนกัน”

เฮอะ ฟังมาจากไหน...

จางกุ้ยเฟยโบกมือไปทางนอกตำหนัก ครู่หนึ่งหลีกวงซึ่งที่ร่อยอยู่บน
ระเบียงทางเดินก็ค้อมตัวคลานเข้ามาในตำหนัก

ภายใต้ซุ้มเพดานแกะสลักมังกรทอง หลีกวงซึ่งสะบัดชายเสื้อขึ้นที่
แล้วรายงานเสียงดังกังวาน “...บ่าวพบนางกับอาจารย์จุเข้าพำนักในโรงเตี๊ยม
เมื่อสามปีก่อน อาจารย์จুবอกว่าเป็นคนที่ที่ออกมาจากวัง ทำอะหมิ่นแค้นมาก
เขามักตะโกนเรียกนางที่อยู่ในลานเรือนด้านหลังว่า ‘เสี่ยวหลินจื่อ ไปอ่าน
สุราให้ลุงจูของเจ้าที่ หากชั้นที่อาวุโสไหนเฝ้าถามถึงเจ้า ข้าจะพูดเรื่องดีๆ
ให้เจ้าเอง ตาเฒ่ามันจะได้ไม่ต้องคิดถึงเจ้า มารบกวนความสงบในฝันของ
ข้า’ นางก็มักแก้ข้อแทนเขา บอกว่าเรียกผิด ต้องเรียกหลินจื่อ และบอกว่า
ถ้าพ่อเฒ่ารู้ว่าคุณดื่มเหล้าคงกล่าวคำบริภาษท่านแน่

“ฝ่าบาททรงถามว่าบ่าวรู้ได้อย่างไร นั่นเป็นเพราะสหายที่อาศัยอยู่
ในตรอกเดียวกันล้วนแต่ชอบพอนางกันทั้งนั้น มักจะแอบไปฟังความ
เคลื่อนไหวที่กำแพงเรือนของนาง บ่ายยันยันว่าเป็นนางแน่นอน” ขณะกล่าว
ดวงตาคมก็ลอบกวาดมองไปรอบๆ นัยน์ตาเต็มไปด้วยความปรารถนาและ
ผลประโยชน์ที่จะได้รับจากความรุ่งโรจน์ของราชสกุล

จางกุ้ยเฟยเล่าว่า ในคืนที่หลงเฟิงสวรรคตเมื่อสิบสี่ปีก่อน หญิง
ซุนหวี่จากแคว้นเกาลิได้คลอดลูกแฝด ทารกชายเสียชีวิต แต่ทารกหญิงมี
ชีวิตรอดและอาศัยสถานะชั้นที่อยู่ในวังหลวง ทารกหญิงนั้นคือเสี่ยวหลินจื่อ
ที่ถูกไฟคลอกตายเมื่อหลายปีก่อน หรือก็คือนางข้าหลวงน้อยลู่หลินที่อยู่
ข้างกายองค์ชายสี่ในปัจจุบัน

คำพูดสั้นๆ ไม่กี่ประโยค แต่ทำให้หัวใจของฉู่ฉ่างสั่นสะท้าน ในปีนั้นมีข่าวลือในวังหลวงเกี่ยวกับทายาทของฮ่องเต้หลงเฟิง เวลานั้นทั้งฉู่ฉ่างและองค์ชายสิบสองต่างกระหึ้นกระหือรือในบัลลังก์ เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่สนว่าทายาทนั้นจะเป็นคนที่ตัวจริงหรือคนที่ตัวปลอม หากปล่อยเอาไว้ก็อาจเป็นภัยแฝงต่อฐานอำนาจของตนและฉู่โจวในอนาคต ด้วยเหตุนี้ฉู่ฉ่างจึงอนุญาตให้ชีซือจงเผ่าเสี่ยวพลินจื่อวัยสิบปีโดยไม่รู้สึกเวทนาสงสารแต่อย่างใด เพียงแต่ไม่คิดเลยว่าเด็กคนนั้นจะเป็นเด็กหญิง

ฉู่ฉ่างขุ่นข้องกับท่าทีบีบคั้นรุกไล่ของจางกุ้ยเฟยไม่น้อย จึงสั่งให้คนไปเรียกตัวชีซือจงและกุ้ยเซ่งมา

วังหลวงในฤดูใบไม้ร่วง ขอบฟ้ากว้างสุดสายตา ลานระเบียบตำหนัก
เจียนชิงเจียบส้งัด บรรยากาศหนักอึ้งราวกับช่วงเวลาก่อนพายุจะพัดโหม ทำให้จิตใจผู้คนกระสับกระส่ายไม่สงบนิ่ง

ฝ่าเท้าของลู่หลีเซะงักไปเล็กน้อย ก่อนก้าวตามเสี่ยวลู่จื่อเข้าไปในโถงตำหนัก

เมื่อเห็นฮ่องเต้ในฉลองพระองค์เต็มยศประทับใต้ป้าย ‘จง เจิ้ง เหวิน เทอ’ อันสลัวเลือนราง องค์ชายรองและขุนลี้คุกเข่าอยู่บนพื้นกระเบื้องทองคำในสภาพสิ้นหวัง รวมไปถึงหลิวกวงซึ่งที่เคยพบกันในงานพิธีที่ยามนี้หมอบกายต่ำแนบกับพื้นโดยไม่เอ่ยวาจาใด

ในตอนนั้นเองนางถึงได้รับรู้ชะตากรรมที่ขุนลี้ประสบเมื่อคืน ความตกใจและความละอายใจนั้นยากเกินจะบรรยาย ฉู่โจวยืนอยู่ข้างกระถางกำยานเคลือบขานกกระเรียน ดูเหมือนจะรู้ว่านางเข้ามาใกล้ จึงสะบัดแขนเสื้อสีน้ำเงินเข้มและหันกลับมา ทั้งที่ก่อนออกจากตำหนักในตอนเช้ายังหวานชื่นดีอยู่ แต่ยามนี้ใบหน้าหล่อเหลาของเขากลับขมวดคิ้วแน่นอำพรางความเจ็บปวดและความรู้สึกผิดไว้ไม่มิด

ลู่หลีก้มหน้าแล้วย่อตัวคุกเข่าลงด้านหลังขุนลี้ “บ่าวถวายพระพร

ฝ่าบาท กุ้ยเฟยเหินยงเหินยง”

เสียงไฟระดังกังวานได้ซุ่มหลังคาคำหนัก หัวใจของฉู่อ่างไห่วูบเล็กน้อย ก่อนโยนม้วนภาพเก่าเหลือองซีตไปตรงหน้านางแล้วถาม “ชั้นที่อาวโล่ที่ดูเลเจ้า เลี้ยงเจ้าให้เป็นชนที่น้อยมาสิบปีหรือ”

ลวงเลยมานานจนภาพวาดในกระดาดม้วนนั้นเลื่อนรางเต็มที ทว่าก็ยังมองเห็นใบหน้ารูปไข่ที่คุ้นตา ใบหน้างดงามอ่อนหวานน่าเอ็นดู ริมกระดาดพระบุคำอธิบายสามข้อซึ่งตรงกับสมุดทะเบียนของสำนักกิจการฝ่ายในที่ส่งมาจากแคว้นกาลี่เมื่อสิบแปดปีก่อน

ลู่หลี่ชำเลืองมองก่อนตอบเสียงกระຈังใส “ใช่พะคะ”

ฉู่อ่างถามอีก “ในเมื่อซีซื่อจงกับหลี่หมั่มัวปล่อยเจ้าออกจากวังแล้ว เหตุใดจึงเปลี่ยนชื่อแล้วหวนกลับมาอีก”

ลู่หลี่ขบกรามแน่น ก่อนตอบด้วยท่าทีนอบน้อม “พระเมตตาแด่ไพศาล ไม่อาจปิดบังสิ่งใดได้ทั้งกำเพ่งวังหลวงแห่งนี้จากสายพระเนตรของฝ่าบาทได้ นำเสียดายที่ทรงทอดพระเนตรเพียงด้านเดียว ปล่อยให้หญิงชั่วร้ายผู้หนึ่งปกปิดหลอกลวงได้ถึงสี่ปี ปีนั่นของเขาว่านสี่แห่งตำหนักฉือหนิงและพ่อเฒ่าลู่ต้องจบชีวิตลงอย่างไม่เป็นธรรม บ่าวกลับมาเพื่อทวงความยุติธรรมจากฝ่าบาทแทนผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว”

ฮ่องเต้เทียนชินองค์ปัจจุบันไม่โปรดที่จะถูกผู้ใดตั้งข้อสงสัย วาจานี้จึงเสี่ยงต่อการถูกบันทึกระย้งนัก สายตาดุตระหนกและเป็นกังวลของฉู่โจวมองผ่านกลุ่มคนมา ลู่หลี่ไม่มองเขา เพียงก้มศีรษะต่ำพร้อมเอ่ยขัดถ้อยขัดคำ ร่างอรชรของดรุณีน้อยคุกเข่าอยู่บนพื้นกระเบื้องทองคำ ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ รวากับอยู่เพียงลำพังในได้หล้า

ลู่หลี่เล่าความจริงเรื่องที่จันทิวใส่ร้ายลู่อันไห่ในการสังหารของเขาว่านสี่ ขนมผลไม้อบแห้งที่ส่งไปให้ของเขาว่านสี่ในตอนนั้นมีกว่าสิบชิ้น แต่ลู่หลี่ทำทั้งหมดสิบสี่ชิ้น ครึ่งหนึ่งส่งให้ฉู่โจว ที่เหลือลู่อันไห่ยกใส่ส้ารับไป นั่นหมายความว่าตั้งแต่ขึ้นที่แปดที่ของเขาว่านสี่ก็กินจึงไม่ใช่ฝีมือของลู่หลี่

ในวังหลวงแห่งนี้ แม้แต่คู่อ้างเองก็ยั้งรู้ว่าผู้ที่ปรุงอาหารรสชาติเหมือนกับตำหนักกลาง นอกจากเสียวหลินจื่อแล้ว ก็มีเพียงนางข้าหลวงใหญ่จินชิวในเวลานั้น

ชีชื่องซึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินแล้วก็ไม่พอใจขึ้นมา ในอดีตองค์รัชทายาทหนุ่มมักขัดแย้งกับสำนักสิ่งทอหลวงและสำนักนุรพา เพื่อที่จะจัดการฉ้อโจว เขาได้วางเสียวหลินจื่อเป็นเหยื่อโดยไม่รู้ตัว แต่ตัวผู้เกี่ยวข้องเองกลับไม่รู้ ยิ่งเสียวหลินจื่อจริงใจมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้องค์รัชทายาทก่อความวุ่นวายจากความสิ้นหวังมากขึ้นเท่านั้น

ใครจะคิดว่าจินชิวกลับฉวยโอกาสนี้สั่งหารสองเสาวานส์ด้วย ข้าทำได้อย่างสมบูรณ์แบบไร้ร่องรอย ทำให้เขาต้องยอมรับในความสามารถของนาง สมกับที่เคยช่วยนางในเรื่องขององค์ชายเก้า

ชีชื่องมองผ่านแสงเงาไปยังลู่อี้ จับจ้องดวงตาดำลับแว่มนั่นของนาง...เฮอะ เวลานั้นเขาประเมินความเฉลียวฉลาดของนังหนูผู้นี้ต่ำเกินไปเสียแล้ว

จางก๊วยเฟยฟังแล้วก็อดยกยืมด้วยความพอใจไม่ได้ นึกไม่ถึงเลยว่าแม้จะพลาดเข้าไป แต่กลับได้ผลที่ไม่คาดคิดมาแทน

นางอยากให้ลู่อี้รับรู้มากกว่านี้ เพื่อก่อความเคียดแค้นชิงชังในใจยิ่งขึ้น จึงกล่าวเนียนาบ “ชิงกงเพ็งบอกว่าในคืนที่ฮ่องเต้หลงเพิงสวรรคตจู่ๆ ก็มีหญิงชุนหวิคนหนึ่งมารายงานสองเสาวานส์ว่าหญิงชุนหวิร่วมเรือนบนถนนตงถงจื่อตลอดทารกชาย ไม่นึกว่าเมื่อสองเสาวานส์ไปตรวจดูกลับพบว่าเป็นการกษายที่ไม่หายใจแล้ว บัดนี้หม่อมฉันขอถามว่า หญิงชุนหวิผู้มารายงานนั้นชื่ออะไร เหตุใดจึงหายไปจากทะเลียนพิริสังเวยชีวิตอย่างไร้ร่องรอย”

ถาม...แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบจากเขา พุดจบก็สั่งให้หลิวกวงซิงถอยไป แล้วสั่งให้คนตามตัวเส้นหม้วมัวที่ซ่อนตัวอยู่ที่โถงจี้เต้อออกมา

แต่วันนั้นเส้นหม้วมัวไม่ได้มา นางข้าหลวงหายไปพักใหญ่ สุดท้าย

ก็กลับมาเพียงลำพัง บอกเพียงว่าไม่พบเส้นหมัน

...กลับเป็นคังเพยเจียงจินชีวิตที่ปรากฏตัวขึ้น

แม้ว่าฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นลงแล้ว แต่ก็ยังไม่ถึงกับหนาว จินชีวิตคลุมกายด้วยผ้าฝ้ายขอบขนสัตว์ผืนบางสีเรียบ ก้าวย่างขึ้นบันไดตำหนักเฉียนชิงอย่างลำบาก นางพินได้สตรระหว่งทางกลับวังหลวง ตอนนั้นยังไม่ได้กินอะไร พิษในกายก็ยังถอนไม่หมด ตลอดทั้งร่างอ่อนแอไร้กำลังราวกับจะล้มลงได้ทุกเมื่อ

นางข้าหลวงสองคนประคองนาง เมื่อเข้าตำหนักแล้วก็คุกเข่าลงด้านหลังกลุ่มคน

สิ่งที่เหนือไปจากความคาดหมายของทุกคนก็คือ จินชีวิตยอมรับความผิดทั้งหมดที่นางเคยทำ

ภายในตำหนักอันเงียบสงัด นางกล่าวอย่างเศร้าสร้อย "...เป็นความผิดของหม่อมฉันพะคะ ไม่ควรหลอกลวงฝ่าบาท ไม่ควรฉวยโอกาสที่วังหลวงร่วนวายสวมรอยเป็นนางข้าหลวงที่มีชื่อเดียวกันเพื่อใช้ชีวิตอยู่ต่อไป หม่อมฉันเข้าวังตอนอายุสิบสี่ ตลอดระยะเวลาสี่ปีไม่เคยได้เห็นพระพักตร์ของอดีตฮ่องเต้เลยสักครั้ง มีชีวิตยากลำบากยิ่งกว่านางข้าหลวง

"ด้วยเมตตาของฝ่าบาท จึงได้มีโอกาสดูแลองค์ชายเก่ามาถึงแปดปี รับใช้ฝ่าบาทมากกว่าสี่ปี หัวใจของหม่อมฉันมีเพียงฝ่าบาทและองค์ชายเก่าเท่านั้น ไม่เคยกล้าโลภมากหวังสูง ไม่ว่าทำอะไรก็ล้วนแต่ทำเพื่อแบ่งเบาความลำบากของฝ่าบาท แต่การตั้งครรภ์นั้นเกิดขึ้นโดยมิได้ตั้งใจ เป็นตะกอนแห่งความรักที่สวรรค์ประทานแก่หม่อมฉันกับฝ่าบาท

"หากฝ่าบาทไม่มีรับสั่ง หม่อมฉันย่อมไม่กล้าและไม่มีสิทธิ์ที่จะทอดทิ้งทารกในครรภ์ ต้องขอบคุณสวรรค์ที่สุดท้ายเขาได้สละชีวิตเพื่อฝ่าบาท และองค์ชายเก่า นี่เป็นโชคชะตาที่สวรรค์ลิขิตแล้ว หม่อมฉันขอบพระทัยแทนเขาพะคะ แต่เรื่องที่หม่อมฉันปิดบังตัวตนและการตั้งครรภ์เป็นความผิดที่อภัยไม่ได้ หม่อมฉันไม่มีหน้าจะพบฝ่าบาทอีก ขอยอมรับการลงโทษ

ทั้งหมดเอง ฝ่าบาททรงตัดสินลงโทษด้วยเถิดเพคะ”

นางเอยเช่นนี้ก็เท่ากับยอมรับว่าการลอบปลิดชีพสองเฮาว่านสี่ในปิ่นนั้นก็เพื่อกำจัดอุปสรรคให้ฉู่อ่าง หลังจากนั้นตัวตนของนางจะปรากฏชัดต่อหน้าเขา ไม่ว่าจะเป็นชีชื้อจงหรือจางก๊วยเฟย ไม่มีผู้ใดจะใช้เรื่องนี้มาเล่นงานจุดอ่อนของนางได้อีก ส่วนจุดจบของนางจะเป็นตายร้ายดีเช่นไรก็ขึ้นอยู่กับโชคชะตาของนางแล้ว

พุดจบก็เชิดปลายกางเขน สายตาทอดมองฉู่อ่างบนบัลลังก์มังกรด้วยแวตารักใคร่อาลัย อาจเป็นเพราะเสียเลือดมากเกินไป ใบหน้าที่เคยแต่งแต้มประทีนผิวอย่างงดงามเป็นนิ้จบัตนี้ดูขาวซีดน่าเวทนา นัยน์ตาคู่นั้นแสดงความต่ำต้อยไร้ที่พึ่งออกมา

ในเวลานั้นองค์ชายเก้าฉู่ซีไม่ได้อยู่ข้างกาย สีหน้าเฉยเมยของฉู่อ่างที่อยู่ใต้กำแพงเงาตูเลือนรางไม่ชัดเจน คิ้วขมวดแน่นยามมองจิ้นชิว อดนึกถึงคำคืนในสี่ปีก่อนไม่ได้ จิ้นชิวที่ยังเป็นนางข้าหลวงซุกซบอยู่ในอ้อมอกของเขาด้วยความรักระคนทุกข์ระทม

ทว่าเมื่อดวงวิญญาณของสองเฮาซุนจากไปแล้ว จิ้นชิวที่อยู่ตรงหน้าก็เป็นเพียงจิ้นชิว สุดท้ายฉู่อ่างจึงกล่าวอย่างเย็นชา “ให้เวลาเจ้าครึ่งวัน ไปบอกลอร์ดชายเก้าเถิด มอบผ้าขาวและสุราพิษเข้าวันพรุ่ง เช้าพิธีสังเวยชีวิต เจ้ามีความผิดติดตัว มิกล้าทรยศต่อเจตนาธมณของฮ่องเต้หลงเฟิง”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบไร้ความรู้สึก คนที่อยู่ ณ ที่นั้น แม้กระทั่งจางก๊วยเฟยก็ยังรู้สึกประหลาดใจ

จิ้นชิวจ้องมองฉู่อ่างอย่างอึ้งงัน เพียงครู่หนึ่งก็ขยับมุมปากแล้วคุกเข่าโขกศีรษะคานับ “บ่าวขอบพระทัยในพระเมตตาของฝ่าบาท”

เขาต้องการสังหารนาง นางก็เป็นเพียงบ่าวมาโดยตลอด...

ไม่มีใครรู้ว่าเส้นหมันวอยู่ใต้ นางอาจออกจากวังหลวงไปแล้วก็ได้ เป็น
ได้ ไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ว่าลู่หลิมใช้ทายาทของฮ่องเต้หลงเฟิง สถานะ

พี่น้องร่วมวงศ์สกุลได้กลายเป็นความเข้าใจผิดไปแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่อนุญาตให้ทั้งสองอยู่ร่วมกันในตำหนักร้างทิศตะวันตกเฉียงเหนืออีกต่อไป

ลู่อุบลีย้ายออกจากตำหนักขุนสีในตอนบ่ายวันนั้น นางเพ็งรู้ว่าตนมีพี่ชายฝาแฝด และพี่ชายฝาแฝดที่เพ็งลืมตาดูโลกก็ถูกของเฮาว่านสี่โยนทิ้งลงกับพื้น หึงขุนหริซึ่งเป็นมารดาของนางถูกชื้อจงสั่งแขวนคอตายที่ชื่อเรือนหลังจากเพ็งคลอดพวกนางออกมา หลังกลับมาจากตำหนักเฉียนซิง นางก็ไม่ร่าเริงและไม่มีชีวิตชีวาเหมือนแต่ก่อน เจ้าตัวนึ่งเสียบ ทั้งยังสงวนท่าทีอย่างเห็นได้ชัด

เสี่ยวจินจี้กับเสี่ยวชู่ยู่จับเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วและยืนรออยู่ในลานตำหนัก ลู่อุบลีพับเสื้อผ้าอยู่ในห้องนอนของฉู่โจว ตั้งแต่ย้ายมาที่นี่ก็ไม่เคยอยู่คนเดียว ของใช้ส่วนตัวทั้งหมดวางอยู่ในตู้ของเขา หลังจากจัดตู้เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็ไปพลิกดูใต้หมอน

ฉู่โจวสวมชุดหยวนหลังผาวลายเมฆาพื้นสีน้ำเงินเข้ม นั่งแผ่นหลังตรงสง่าที่โต๊ะไม้เตี้ยมู่ด้านนอก ใบหน้าคมคายนิ่งขรึม มองลู่อุบลีที่เดินไปมา จับเก็บข้าวของอย่างเป็นระเบียบด้วยหางตา ลมเย็นโชยผ่านช่องหน้าต่างพัดเส้นผมบางที่ขมับของนางให้พลิ้วไหว ช่างเป็นสตรีที่งดงามอ่อนหวานเหลือเกิน ความเจ็บปวดและความรู้สึกผิดมหาศาลที่ก่อตัวขึ้นทำให้เขาอยากจะใช้คมมีดแทงหัวใจตัวเองสักสองที

หลังจากเก็บของเสร็จสิ้น ลู่อุบลีก็ก้าวออกมาจากห้องผั่งขวา ปากก็กำชับฉู่โจว “หม่อมฉันจะไปแล้ว องค์ชายดูที่ว่ายังมีของของหม่อมฉันตกหล่นอยู่หรือไม่”

เขาไม่ตอบ ฉู่โจวในเวลานี้คล้ายกลับไปเป็นเด็กหนุ่มที่เย็นชาและดื้อรั้นคนเก่า เอาแต่กัดริมฝีปากนั่งนิ่งไม่พูดจา

หัวใจของลู่อุบลีบีบรัดแน่น จึงเอ่ยอีก “อากาศในคืนฤดูใบไม้ร่วงหนาวเย็นนัก หม่อมฉันเตรียมห่อชาไว้สองมัด เมื่อนางข้าหลวงคนใหม่มา บอกให้พวกนางชงให้องค์ชายบ่อยๆ ตอนกลางคืนองค์ชายอย่านอนคว่ำ จะกด

หับปอด ไม่ได้ ไม่รู้ว่าอาการไธจะกำเริบอีกเมื่อใด”

ขณะกล่าวก็ค้อมตัวเล็กน้อยแล้วก้าวออกไปนอกธรณีประตู

ที่บอกว่าเขานอนคว่ำตอนกลางคืนก็เพราะนางอยู่ข้างกายเขา ได้ผ้าห่มมีอีกรางหนึ่งเพิ่มขึ้นมา ความมั่งคั่งเยียมเสน่ห์ของดรุณีมาพร้อมกับกลิ่นหอมท่ามกลางราตรีอันมืดมิด ยามที่โอบกอดไว้ในอ้อมแขนก็ทำให้รู้สึกว่าคุณค่า มีคนให้รัก และมีคนรักตนเอง ฉูโจวจึงมักพาดขาบนตัวลู่อุหลิ กัดริมฝีปากอ้อมแดงของนางแล้วหลับไหลไป

ยามนี้เป็นเวลาสายัณห์ แสงอาทิตย์ทอประกายสีส้มอมเหลือง เขามองเงาร่างอ่อนแอของลู่อุหลิก้าวข้ามธรณีประตู เจ้าสุนัขขนเหลืองอ้วนเยียนรีบวิ่งมาคาบชายกระโปรงของนางอย่างร้อใจ ไหล่ของนางเล็กแคบและกลมกลิ้ง เอวบาง บั้นท้ายโค้งงออ่อนช้อย หากมิใช่เพราะเขาบีบคั้นให้นางใกล้ชิดกับตน นางก็คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้

ตอนที่ลู่อุหลิกำลังจะก้าวลงบันได ฉูโจวจึงปล้นเอ่ยถามขึ้น “เสี่ยวหลินจื่อ เจ้าเกลียดข้าหรือไม่”

เขาเรียกนางว่า ‘เสี่ยวหลินจื่อ’ ความรู้สึกมากมายพลันเอ่อท้นขึ้นมา

ลู่อุหลิชะงักฝีเท้าเล็กน้อย ไม่ได้หันกลับ ร่างด้านข้างอยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ยามเย็น รวากับมองเห็นรอยยิ้มในดวงตา นางกล่าว “เกลียดอะไรกัน คนเราใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ ใครเล่าจะคาดเดาสິงที่ยังไม่เกิดขึ้นได้ กลับดีเสียอีก เรื่องที่ผ่านเลยก็เป็นอดีตไปแล้ว...หลิจื่อไม่เสียใจเพคะ” กล่าวจบก็รีบก้าวลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว

ฉูโจวรู้ว่านางยังรักเขาอยู่ มุมปากกระตุกเล็กน้อยราวกับพยายามข่มกลั้นความเจ็บปวดอย่างที่สุดเอาไว้ นิ้วมือเรียวแข็งแรงค่อยๆ กำแน่นขึ้น